

REFORMA

Vesnik tradicionalnog hrišćanstva u savremenom svetu

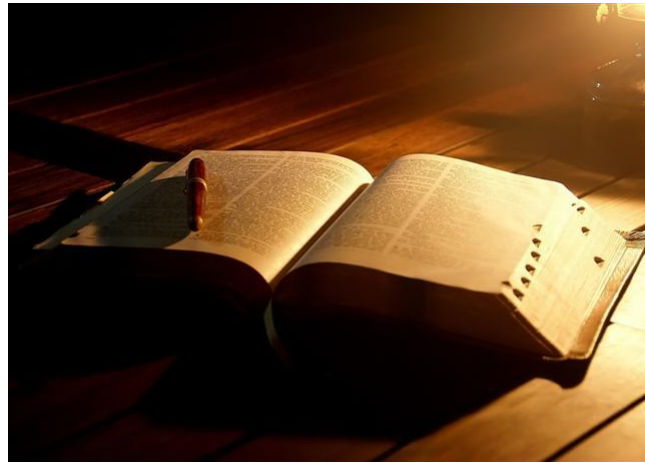

Broj: 1. januar – 2013

„Zahvali Bogu na utočištu od životnih teškoća, a to su Očeve ruke, *istinski raj srca.*“ Arthur W. Pink

Sadržaj broja

---

1. Reči pobjede
2. *Pet sola* reformacije ili *Ko su, bre, ti protestanti?*
3. Šta znači biti *evanđeoski hrišćanin?*
4. Objavljeni Bog i sleđenje Božijeg traga
5. Svetopisamska propoved o vaskrsenju
6. Azbučnik vere: Da li ljudi zaista imaju slobodnu volju?
7. Izdaja
8. Obilje za svakoga
9. Grimizni crv

Arthur W. Pink
1886-1952

REČI POBEDE

Hristova smrt je bila jedinstvena, ne samo u svrsi našega otkupljenja, već i u predivnom pokazivaju karaktera Spasitelja tokom poslednjih sati. Izgovorene reči nam mogu uveliko informisati o svrsi, značenju i dovoljnosti onoga što je učinio za nas.

Tada Isus viknu jakim glasom: „Oče u tvoje ruke predajem duh svoj.“ To reče i izdahnu. (Luka 23,46)

Došli smo do poslednjeg Hristovog časa, pre same smrti. To je bio čin zadovoljenja, vere, poverenja i ljubavi. Taj dragoceni teret, svoj duh, predao je vlastitom Ocu. Ta dragocenos je bila njegov *duh* koji se u tom trenutku odvojio do tela.

Ovakav čin Sinovljevog predavanja duha u Očeve ruke bio je čin vere – *predajem*. Time je postavio presedan za svoj narod. Zapazimo i način na koji Hrist to čini: te je reči izgovorio glasno, tako da ga svi mogu čuti. Tako da njegovi neprijatelji, koji su mislili da ga je Bog zaboravio, uvide da to više nije tako te da s punim poverenjem može predati svoj duh u Očeve ruke.

Oče u tvoje ruke predajem duh svoj. Ovo su bile zadnje Hristove reči pre same smrti. Isus je viseći na krstu izgovorio sedam poruka. Sedam je broj savršenstva i potpunosti, a na krstu se u potpunosti videlo savršenstvo našeg Spasitelja. Sedam je takođe broj odmora, završenog

rada; Bog je stvorio zemlju u šest dana, dok se sedmoga odmarao i gledao kako je sve savršeno stvoreno.

Hristu je poveren poseban zadatak, zadatak koji je sada gotov. Kao što je u šest dana svo stvarstvo bilo završeno, tako je i šesta Spasiteljeva poruka bila *Svršeno je*. Kao što je sedmi dan bio dan odmora i Hristova sedma poruka njemu donosi odmor, odmor u Očevim rukama.

Umirući Spasitelj je progovarao sedam puta. Tri njegove izjave su bile upućene ljudima; jednome je obećao kako će još istoga dana biti s njim u raj, drugome je poverio svoju majku, a okupljenom mnoštvu je obznanio svoju žeđ. Tri govora su bila upućena Bogu: molio se Ocu za svoje mučitelje, vapio je Bogu o svojim patnjama i sada u Očeve ruke predaje svoj duh. Kada je vapio: *Svršeno je*, svi su ga čuli: i ljudi, i anđeli, čak i sam đavo. *Oče u tvoje ruke predajem duh svoj.* Ovaj poslednji Spasiteljev vapaj nam je dat kroz proročanstvo vekovima pre utelovljenja. (Psalam 31,1-6)

Sva proročanstva vezana uz izjave Spasitelja s krsta su se ispunila. Prvo,

vapio je: *Oče, oprosti im jer ne znaju šta čine*, a to je ispunilo proročanstvo iz Isaije 53,11. Drugo, razbojniku je obećao: *Još danas ćeš biti samnom u raj*, a to je bilo ispunjenje proročanstva koje je anđeo objavio Josifu. (Matej 1,21). Treće, svojoj majci je rekao: *Ženo, evo ti sina*, a to je ispunilo Simunovo proročanstvo. (Luka 2,35) Četvrto, vapio je pitajući: *Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?*, a to su reči iz Psalma 22,1. Peto, uzviknuo je: *Žedan sam*, a to je bilo ispunjenje Psalma 69,22. Šesto, pobedonosno je uzviknuo: *Svršeno je*, a upravo su to reči kojima završava Psalam 22. Na kraju, Isus moli: *Oče u tvoje ruke predajem svoj duh*, citirajući Psalam 31. Zaista, delo krsta je čudesno. Nikada se nećemo prestati diviti i čuditi.

Spasitelj je ponovo u zajedništvu sa Ocem

Veoma dragoceno. Na kratko je to zajedništvo bili razvrgnuto kada je Bog sakrio svoje lice od Nositelja greha, ali sada je tama prošla, prošla zauvek. Isus je sa Ocem imao nepomućenu i neprekinutu vezu, sve do ksta. Zapazimo kako je Isus prihvatio tu strašnu čašu iz Očeve ruke.

Zar može da ne pijem čašu koju mi pruži Otac? (Jovan 18,11). Kada je tek pribijen na krst Isus je još uvek bio u zajedništvu sa Ocem, pa nije li vapio: *Oče oprosti im jer ne znaju šta čine*. Isusova prva poruka sa krsta je bila: *Oče, oprosti im*, a sada su mu poslednje reči: *Oče u tvoje ruke predajem svoj duh*. Između ove dve izjave, Isus je na krstu visio šest sati. Tri sata je patio od ljudske i đavolske ruke, tri sata je patio od Božije ruke kada ga je satirao mač Božije pravde. Tokom ta tri sata Bog se udaljio od Spasitelja što ga je nateralo u jezivi vapaj: *Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?* Ali sada je sve gotovo. Čaša je ispijena, oluja gneva je prošla, tama se završila, a Spasitelj je opet i zauvek u zajedništvu sa Ocem.

Oče. Koliko je samo ova reč bila na Spasiteljevim usnama. Prva zapisana rečenica je bila: *Zar niste znali da ja*

moram biti u kući Oca svojega? U svom, verovatno prvom obraćanju, u propovedi na gori, Oca spominje sedamnaest puta. U svom poslednjem obraćanju učenicima za vreme *pashalnog govora*, koji nalazimo u Jovanu 14-16, reč Otac se spominje četrdeset i pet puta. U Jovanu 17. poglavlju, poznatom kao i Hristova prvosveštentička molitva, o Ocu govori i obraća mu se još šest puta. Sada pre nego preda svoj život, obraća se Ocu ponovo: *Oče u tvoje ruke predajem svoj duh*.

Predivno je znati da je *njegov* Otac naš Otac. Neš je jer je njegov. To je nešto predivno. Nepochinjivo je to što mogu pogledati velikog i živog Boga i reći mu: *Oče, moj Oče*. U ovoj tituli se krije neizmerna uteha. Ta titula uliva poverenje. Bog je moj Otac i on me ljubi kao što ljubi Hrista. (Jovan 17,23) Bog je moj otac koji brine za mene i pobrinuće se za svaku moju potrebu (Filipljanima 4,19). Bog je moj otac i on će se brinuti da me ne snađe zlo, da će sve izaći na moju dobrobit. Kada bi sva njegova deca zaista ušla u dubinu tog odnosa tada bi radosno mogli uzviknuti: *Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo deca Božija*. (1.Jovanova 3,1)

Namerni kontrast

Hrist je proveo više od dvanaest sati u ljudskim rukama. Upravo je o tome govorio kada je upozoravao svoje učenike: *Sin Čovečiji ima biti predan u ruke ljudima. Oni će ga ubiti...* (Matej 17,22.23) Dok je u Getsimanskom vrtu prolazio kroz agoniju o tome je razmišljao: *Još spavate i počitave? Evo se približi čas u koji se Sin Čovečiji predaje u ruke grešnika*. (Matej 26,45) Anđeli što su se ukazali ženama na vaskršnje jutro citirali su upravo ove Hristove reči govoreći: *On nije ovde. Vaskršnuo je. Setite se kako vam je govorio dok još bijaše u Galileji: Treba da Sin Čovečiji bude predan u ruke grešnika i da bude razapet te da vaskršne treći dan*. (Luka 24,6.7) Ove reči su se ispunile kada se Isus u Getsimanskom vrtu predao vojnicima koji su ga došli uhapsiti. Hrist

je lako mogao izbeći to hapšenje. Mogao je ostaviti stražare oborene na tlu i mirno otići, ali nije to učinio. Došao je trenutak, trenutak kada će biti predan u ruke grešnika, kada će ga odvesti kao janje na klanje. Dobro nam je poznato kako su postupali sa njim, iskoristili su svoju priliku. Dali su oduška svojoj mržnji prema Bogu. Razapeli su ga *bezbožničkom rukom*. (Dela 2,23) Sada je sve gotovo, čovek je učinio sve najgore što je mogao, izdržao je krst, izvršio je zadani mu zadatak.

Spasitelj je svojevolumjno predao u ruke grešnika i sada svojevolumjno predaje svoj duh u Očeve ruke. Kakav divan kontrast. Nikada više neće biti predan u *ljudske ruke*, nikada više neće biti u nemilosti opakih, nikada više neće biti osramoćen. On se sada predaje u Očeve ruke i Otac će se od sada brinuti za njega. Ne trebamo čekati dugo kako bi saznali nastavak. Tri dana kasnije Otac ga vaskrsava od mrtvih. Četrdeset dana kasnije Otac ga uzdiže na nebo, uzvisujući ga iznad svake sile, vlasti i svakog imena postavljajući ga sebi s desne strane. Sada sedi na Očevu tronu (Otkrivenje 3,21) i čeka dan kada će mu svi neprijatelji biti pod nogama. Dolazi dan kada će mu svi neprijatelji biti pod nogama. Dolazi dan kada će se stvari promeniti. Otac će poslati natrag onoga kojeg je svet odbacio, doći će u slavi i sili vladati čitavim svetom zeleznom palicom. Tada će se uloge zameniti. Nekada je on bio u njihovim rukama, tada će oni biti u njegovim rukama i on će im suditi. Nekada su vikali: *Raspni ga*, tada će on njima reći: *Idite od mene*. Dok taj čas ne dođe Isus je u sigurnim Očevim rukama, sedi na tronu i čeka svoj trenutak.

Hrist je u potpunosti pokoran Bogu

Dok je još bio dečak od dvanaest godina, Isus je otišao u hram, a kada ga je majka našla, odgovorio joj je: *Zar niste znali da ja moram biti u kući Oca svoga?* Prilikom kušnji u pustinji od strane Sotone, nakon što je postio četrdeset dana, neka pretvori kamenje u hleb, nije posustao, već je živeo od svake Reči Božije. Kada slušatelji,

kojima je pokazao svoja silna dela, nisu razumeli njegovu poruku, Isus se obraćao onome koji ga posla: *Slavim te Oče, Gospodaru neba i zemlje što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima*. (Matej 11,25) Kada su ga Lazarove sestre došle obavestiti o Lazarevoj bolesti, nije odmah pojurio Lazaru u pomoć, već je čekao dva dana govoreći: *Ova bolest nije smrtonosna... već je određena za slavu Božiju*. Hrist nije delovao zaviseći od svojih emocija, već radi slave Božije. Njegova želja je bila da čini volju onoga koji ga je poslao. Podlagao se Očevoj volji u svemu što je učinio. Jutrom, *dok je još bio mrak* (Marko 1,35), ustajao je kako bi mogao biti u Očevoj prisutnosti. Izlivajući svoje srce pred Bogom, Isus se pripremao za strašni trenutak. Svoje poslednje trenutke, pred hapšenje, Isus provodi ničice pred Bogom. Iz tog razloga, i može reći neka uzmemo njegov jaram i učimo od njega, jer je krotka i ponizna srca. Umro je kao što je i živio, pokoravajući se Očevoj volji. To je zadnje što je umirući Spasitelj učinio, i to je učinio u skladu sa svojim životom. Pokazao je potpuno poverenje u Oca, otkrio je tu bliskost i zajedništvo koje su imali među sobom, pokazao je svoju potpunu zavisnost od Boga.

U svim stvarima, Isus nam je ostavio prekrasan primer prema kojem trebamo živeti. U trenutku smrti Spasitelj predaje svoj duh u Očeve ruke, jer u Očevim rukama je bio i za života. Vredi li to i za tebe, dragi čitaocu? Jesi li ti, kao grešnik, predao svoj duh u Božije ruke? Ako jesi, tada budi uveren da je na sigurnom. Možeš li i ti zajedno sa apostolom reći: *...jer znam kome sam verovao i siguran sam da on može sačuvati povereno mi blago do onoga Dana*. (2.Timoteju 1,12)

Da li si se kao hrišćanin zaista u potpunosti podložio Bogu? Da li si obratio pažnju na njegove reči: *Zaklinjem vas braćo milosrdem Božijim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu, kao svoje duhovno bogoslužjenje*. (Rimljanima 12,1)? Da li živiš za slavu onoga koji te ljubi i koji se predao za tebe? Zavisiš li od

njega svaki dan svestan kako bez njega ne možeš ništa (Jovan 15,5), shvataš li kako su jedino u Histu, koji ti daje snagu, sve stvari moguće? (Filipljanima 4,13) Ako si predao svoj život Hristu, a snađe te smrt pre Njegovog drugog dolaska, bez straha možeš reći i ti: Oče u tvoje ruke predajem svoj duh. Vileam je rekao: O da mi je umreti smrću pravednika. (Brojevi 23,10) Umreti kao prevednik, podrazumeva i živeti kao pravednik, a to znači biti podložan volji Božijoj i zavisiti od Boga.

Možemo primetiti Spasiteljevu jedinstvenost

Način na koji je naš Gospod umro je jedinstven. Njemu život nije bio oduzet, već ga je predao, kako nami sam kaže: *Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem. Niko mi ga ne može oduzeti, nego ga ja sam od sebe dajem. Imam vlast dati ga, imam vlast opet ga uzeti...* (Jovan 10,17.18)

U Evanđelju po Mateju 27,50 čitamo: *A, Isus opet povika jakim glasom i ispusti dušu.* Precizniji prevod te grške reči bi bio *otпусти duh.* Takav izraz je primeren za Matejevo evanđelje ili kraljevsko evanđelje koje predstavlja Isusa kao *Sina Davidovog, Kralja Jevrejskog I.* Takav izraz, prikladan za kraljevsko evanđelje u misli nam donosi sliku kralja koji otpušta slugu. Reč koju koristi Marko, u čijem evanđelju je Isus predstavljen kao sluga, je ista kao i reč iz Lukinog evanđelja, koje pak prikazuje Isusa kao savršenog čoveka, napomenujući kako je Isus *izdahnuo svoj duh.* Smrt je podneo pasivno. U Jovanovom evanđelju, koje govori o Isusovoj božanskoj slavi, Sveti Duh koristi drugačiju reč, *...nakloni glavu i predade duh.* (Jovan 19,30) Isus, u skladu sa svojom božanskom slavom, predaje svoj duh kao neko ko ima potpunu vlast da to učini, on daje svoj duh.

Kako bi pomirenje bilo potpuno, potrebne su dve stvari: prvo, trebalo je u potpunosti zadovoljiti Božju svetost i pravednost, a to je bilo moguće samo ako Spasitelj pretrpi izliv Božanskog gneva. Isto je i učinio. Sada ga je još čekala jedna stvar: Spasitelj

je morao iskusiti smrt. *I kao što je ljudima određeno samo jedanput umreti, potom dolazi sud.* (Jevrejima 9,27) Takav je redosled kod grešnika, smrt pa sud. Sa Spasiteljemje bilo drugačije, prvo je pretrpeo Božju osudu za naše grehe, a potom umro.

Mesto večne sigurnosti

Isus je stalno govorio o ljudima koji su mu *dani* (Jovan 6,37). U trenutku svog ushićenja rekao je: *Ne izgubih ni jednoga od onih koje si mi poverio.* (Jovan 18,9). Sada u trenutku smrti zar nije prekrasno videti kako ih Isus predaje Ocu na čuvanje. Hrist je na krstu bio predstavnik svog naroda pa prema tome njegov zadnji čin nazivamo *predstavničkim.* Kada je Isus svoj duh predao u Očeve ruke, zajedno s njim, predao je i nas Ocu na čuvanje. Isus Hrist niti je živeo niti je umro sa sebe, već za vernike. U ovom zadnjem Hristovom činu vidimo gde on okuplja svaku izabranu dušu i predaje ih skupa sa svojom Bogu.

Očeve ruke su to mesto večne sigurnosti i tu je Spasitelj predao svoj narod, gde su zauvek sigurni. Hrist je, govoreći o izabranima, rekao: *Otac moj koji mi ih dade veći je od svih i niko ih ne može oteti iz ruke Oca moga.* (Jovan 10,29) Ovo je temelj sigurnosti svakog vernika, temelj naše sigurnosti. Kao što ništa nije moglo nauditi Noju u barci, koju je Bog svojom rukom zatvorio, tako su i naše duše sigurne u rukama svemogućega Boga, i niko nas iz njih ne može oteti. Mi smo samo po sebi slabi, ali Sveto pismo nam daje garanciju sigurnosti. (1.Petrova 1,5) Postoje takvi koji samo rečima ispovedaju veru, ali ne i srcem, brzo se umore i napuštaju trku. Ima i takvih koji su sami emotivno dirnuti na raznim *skupovima probuđenja*, izdržavajući tek neko vreme, jer nemaju *korena.* Ima i onih koji se oslanjaju na vlastite snage i žele da okrenu novi list u svojim životima, ali ne uspevaju i zapadnu u gore stanje nego što su bili u početku. Neke, pak, loši savetnici uspeju nagovoriti da se *pridruže crkvi* ili da *žive hrišćanskim životom*, ali i

takvi pokušaji često završe okretanjem od istine. Samo *nanovo rođeni* duh se može pouzdati u sigurnost u Očevoj ruci.

Blagoslov zajedništva sa Bogom

U zajedništvu s Bogom možemo biti stalno, bez obzira na mesto ili okolnosti u kojima se nalazimo. Hrista je na krstu okruživala besna gomila, neizmerne patnje su mučile njegovo telo, ali ipak, bio je u zajedništvu sa Ocem. To je jedno od najdivnijih istina koje nam ovaj tekst otkriva. Naša je privilegija da uživamo u zajedništvu sa Bogom, bez obzira na okolnosti koje nas okružuju. Takvo zajedništvo sa Bogom imamo *po veri*, a na veru ne mogu uticati materijalne stvari. Bez obzira u kakvoj se okolini nalaziš, možeš uživati u zajedništvu sa Bogom. Tako su i tri Jevreja uprkos zatvoreništvu i u užarenoj peći bila u zajedništvu sa Bogom, kao što je i Danilo bio u lavovskoj jami, kao Pavle i Sila u zatvoru u Filipima, kao i Spasitelj na krstu-tako možeš i ti. Iako je Hristova glava bila krunisana trnjem, počivala je na Očevim rukama.

Upravo nam o tome i govori naš tekst: *zajedništvo s Ocem u trenutku smrti*. Čega se onda plašiti, dragi vernici? Kada je David u Starom zavetu mogao reći: *Da i doilnom smrti pođem, zla se ne bojim jer si ti samnom. (Psalam 23,4)*, vernici se sada nikako ne bi trebali bojati, sada kada je Hrist izvadio smrti žalac. Smrt za nevernike može predstavljati užas nad užasima, ali hrišćanima smr samo predstavlja vrata koja vode u Božiju prisutnost. Naša duša se u smrti, kao i u životu, instinktivno okreće prema Bogu. U trenutku smrti mi možemo reći: *Oče u tvoje ruke predajem svoj duh*. Dok smo na ovoj zemlji, nemamo mira niti odmora osim u Božijem naručju, a kada krenemo na drugi svet naša najvatrenija želja je da budemo sa *njim*. Kada se duša vernika sprema da napusti ovaj svet, baca se u naručje ljubavi, kao što se reka nakon dugog puta uliva u more. Ništa na ovome,

ni na onome svetu, ne može zadovoljiti naš duh, osim Boga.

Vrlo je važno stanje nevernika koji umire, jer ovu blaženu sigurnost imaju samo vernici. Nevernici će takođe doći u Božije ruke, ali to će biti na njihovu žalost, a ne na radost. Oni će uvideti kako je strašno pasti u ruke Boga živoga. (Jevrejima 10,31) Pašće u ruke pravde, a ne u ruke ljubavi.

Istinski raj srca

Ako je poslednja Hristova izjava s krsta ujedno i molitva umirućeg hrišćanina, tada jasno vidimo koliko vrednim drže svoj duh. Naš duh je neprocenjivo blago i vrlo je važno da ga poverimo u sigurne ruke. *Oče u tvoje ruke predajem duh svoj*. Ove reči, takođe, mogu izražavati i brigu vernika o vlastitoj duši, želji da bude na sigurnom, bez obzira šta se događalo s našim telima. Vernik svoje telo poverava u ruke svojih prijatelja, gde će ga pokopati i kako. No tokom života verniku je najvažniji duh, i u trenutku smrti, poslednjim dahom ga treba poveriti Bogu. U smrtnom trenutku neće reći: *Gospode Isuse, primi moje telo, pobrini se za moj prah*; već će reći: *Gospode primi moj duh. Gospode, kovčeg se slomio, pobrini se za dragulj*.

Sada, u zaključku, uputio bih molbu. Prijatelju, svet u kojem živiš je pun patnje. Ne možeš se brinuti sam za sebe kroz život, a još manje ćeš to moći u smrti. Život je pun kušnji i problema. Tvoja duša je napadnuta sa svih strana. Sa svake strane vrebaju opasnosti i zamke. Protiv tebe su se urotili i đavo i telo i svet, a to je previše za tebe. Ovo je tračak svetlosti u tami, ovo je sigurna luka koja te može zaštititi od oluja. Ovo je štiti koji štiti od plamenih strela zloga. Zahvali Bogu na utočište od životnih teškoća, a to su Očeve ruke, *istinski raj srca*.

Mladen Rakić, propovednik

Pet ‘sola’ reformacije ili Ko su, bre, ti protestanti?

U našem društvu, najblaže govoreći, vlada veliko nepoznavanje “drugih”. Bilo da se radi o drugom narodu, jeziku, dijalektu, kulturi, stepenu obrazovanja i sl., ti “drugi” posmatraju se kroz prizmu velikog broja predrasuda i mahom unapred otpisuju kao nešto loše jer se razlikuje od onog ustaljenog “našeg”. Jedan od najizraženijih primera predrasuda prema drugima u našem društvu jeste odnos prema verskim zajednicama kojima mi ne pripadamo. Klasično razmišljanje prosečnog čoveka u Srbiji jeste – *Ma sve su to sektaši!* Ovo dalje podrazumeva niz drugih loših zaključaka koji se povezuju sa reči sektaš. Tako se često dešava da se razni evanđeoski hrišćani, ni krivi ni dužni, nađu u istoj kategoriji sa satanistima. Ovakva kategorizacija ne dešava se samo u glavama običnih ljudi već i mnogih visoko obrazovanih pa čak i nekih verskih vođa (najpoznatiji je primer valjevskog episkopa Milutina čije se izjave mogu pronaći na Youtube-u). Negde sam pročitao da je strah jedan od najvećih pokretača loših misli i dela. Da li je ovo tačno, ne znam ali sam siguran da osećaj strašljivosti ne potiče od Boga (**2 Tim. 1, 7**) te kakve onda plodove možemo očekivati od semena zloga, kao što je strah, ako ne loše. Moramo prevazići svoj strah i početi da upoznajemo druge jer samo tako ćemo moći da budemo bliži jedni sa drugima.

Dakle, ko su, bre, ti protestanti? U zavisnosti odakle ste i koliko ste imali prilike da upoznate vernike protestantskih zajednica vaš odgovor će verovatno biti – dobri susedi, iskreni hrišćani, možda – Mađari, Slovaci (opet “neki drugi”), ali možda i – Srbi izdajnici, strani plaćenici, oni dosadni što kucaju na vrata i nose Biblije, čudaci što skaču po crkvama i sl. Doista, svakakve stvari se mogu čuti. Upravo zato pišem ovo sa

željom da makar malo približim protestantske zajednice prosečnom pravoslavcu ili katoliku ali u isto vreme i pokušam da nađem zajednički okvir oko koga bi se pripadnici različitih podeljenih protestantskih denominacija mogli složiti oko svoje pripadnosti jednom tako širokom pokretu.

Činjenica je da se ni mi hrišćani protestanti ne možemo dogovoriti šta tačno znači biti protestant. Neki adventista će bez ikakve sumnje za sebe reći da je protestant. Isto će za sebe tvrditi i baptisti kao i luterani ali oni se svi u mnogo čemu razlikuju među sobom. Istorijski gledano opšte je prihvaćeno da se protestantskim nazivaju one tradicionalne crkve koje vuku korene iz vremena crkvene reformacije u 16. stoleću – luteranska, reformisana i anglikanska, dok se ostale crkve koje sebe nazivaju protestantskim kao što su - baptističke, pentekostalne i sl. nazivaju crkvama reformacijske baštine, jer su nastale dosta kasnije i njihovo učenje nije uvek u saglasnosti sa reformisanim. Jehovini svedoci i Mormoni se nikako ne mogu smatrati protestantima, iako se često kod nas može čuti da ih ljudi svrstavaju u tu grupu.

Sam naziv – *protestanti*, potiče iz vremena reformacije kada su neki od nemačkih knezova uložili protest protiv odluke donete na saboru u Špejeru 1529. godine o zabrani učenja Martina Lutera. Ovaj naziv je u početku (a od nekih i danas) korišćen kao pežorativ kojim su pobornici rimske crkve nazivali Luterove sledbenike. Sam Martin Luter, koji se od nekih smatra i “ocem protestantizma”, predložio je za sebe i za svoje sledbenike naziv – evangelisti, odnosno evanđeoski hrišćani. Protestanti smatraju da je izvorno apostolsko učenje vremenom pokvareno i da je

zahvaljujući Reformaciji vernicima vraćeno pravo učenje svete apostolske i katoličke crkve.

Pet sola reformacije

Iako naizgled veoma podeljene sve protestantske (tradicionalne) denominacije se mogu okupiti oko zajedničkog učenja koje je predstavljeno sa pet glavnih tačaka. Ovih tzv. **pet sola reformacije** trebalo bi da predstavljaju temelj svake protestantske zajednice kao i okvir oko koga protestanti mogu graditi svoj identitet kao drugačiji u odnosu na rimokatolike ili pravoslavce, od koga kasnije treba poći ka međusobnom zblizavanju. Ovih pet tačaka, (od kojih su prve dve "bojni pokličići" reformacije) su :

1. Sola Scriptura

2. Sola Fide

3. Sola Gratia

4. Solus Christus

5. Soli Deo Gloria

Sola Scriptura ili Samo Pismo predstavlja učenje da je Sveto Pismo nepogrešiva reč Božija i jedini nepogrešiv izvor hrišćanskih doktrina, sve što je potrebno za spasenje nalazi se u Bibliji i sve što ona naučava je istina. Ovo ne znači da ne postoje drugi izvori od autoriteta i da tradicija nije od koristi za razumevanje raznih pitanja vere i religijske prakse već samo to da Sveto Pismo predstavlja konačan autoritet – normu prema kojoj se svi ostali izvori teologije moraju ravnati.

Sveto Pismo je jedini sudija, norma i pravilo, saglasno kome kao jedinom merilu treba ispitivati i ocenjivati sve dogme.
(Formula saglasnosti)

Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, Da bude savršen čovek Božji, za svako dobro delo pripravljen.
(2Tim.3:16-17)

Sola fide ili Samo vera je učenje da se čovek može spasti samo verom u Hrista a ne svojim delima.

Mislimo dakle da će se čovek opravdati verom bez dela zakona. (Rim 3:28)

Kao što Avraam verova Bogu, i primi mu se u pravdu. Poznajte dakle da su oni sinovi

Avraamovi koji su od vere. A pismo videvši u napredak da Bog verom neznabošce pravda, napried objavi Avraamu: u tebi će se blagosloviti svi neznabošci. Tako koji su od vere, blagosloviće se s vernim Avraamom. Jer koji su god od dela zakona pod kletvom su, jer je pisano: proklet svaki koji ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakonskoj da čini. A da se zakonom niko ne opravdava pred Bogom, poznato je: jer pravednik od vere živeće. (Gal.3:6-11)

Pa doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, i mi verovavimo Hrista Isusa da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona: jer se delima zakona nikakvo telo neće opravdati. (Gal. 2:16)

Sola Gratia ili Samo milost je učenje da se spasenje postiže samo Božijom milošću (blagodaću). Bog svojim činom slobodne milosti spasava ljude koji uz blagodat Svetog Duha poveruju u Hrista. Čovek koji je po svojoj prirodi grešan sam od sebe ne može zaslužiti spasenje.

Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji (Ef. 2:8)

Blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista; Kao što nas izabra kroz Njega pre postanja sveta, da budemo sveti i pravedni pred Njim u ljubavi, Odredivši nas napred kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje, Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u Ljubaznome, U kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom, i oproštenje greha, po bogatstvu blagodati Njegove, Koji je preumnožio u nama u svakoj premudrosti i razumu (Ef.1:3-8)

Solus Christus ili Samo Hrist je učenje po kome je Hrist glava Crkve i jedini posrednik između Boga i ljudi. Spasenje se može postići samo kroz Hrista.

Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovek Hristos Isus, Koji sebe daje u otkup za sve (1Tim.2:5-6)

Zahvaljujući Bogu i Ocu, koji nas prizva u deo nasledstva svetih u videlu; Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premesti nas u carstvo Sina

ljubavi svoje, U kome imamo izbavljenje krvlju Njegovom i oproštenje greha;Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen pre svake tvari.Jer kroz Njega bi sazdana sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza Nj i za Nj sazda.I On je pre svega, i sve je u Njemu.I On je glava telu crkve, koji je početak i prvorodeni iz mrtvih, da bude On u svemu prvi; (Kol.1:12-18)

Soli Deo Gloria ili Samo Bogu slava je učenje prema kome se sva slava i hvala treba upućivati samo Bogu zbog njegove prevelike milosti kojom nas iako nedostojne spasava. Čak ni najsvetiji ljudi nisu vredni slavljenja jer su sva ljudska dela ništa prema Božjim. Sav naš život i sve što činimo treba da bude na slavu Bogu.

Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite.(1Kor.10:31)

Ako ko govori, neka govori kao reči Božije; ako ko služi neka služi kao po moći koju Bog daje: da se u svačemu slavi Bog kroz Isusa Hrista, kome je slava i država va vek veka. Amin. (1Petr.4:11)

Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava vavek. Amin. (Rim.11:36)

Šta znači biti evanđeoski hrišćanin?

Mladen Rakić, propovednik

Na početnoj strani ovog sajta verovatno ste pročitali da sam REC nazvao evanđeoskom crkvom? Šta to znači? Reč evanđelje ili jevanđelje potiče od grčke reči **ευαγγέλιον** što znači dobra ili blaga vest. Ova dobra vest jeste to da je Bog poslao svog jedinorođenog Sina na zemlju da na sebe uzme naše grehe i svojom žrtvom pomiri nas ljude sa Bogom. Činjenicu da smo grešni, da nam je potrebno spasenje i da smo spaseni Božijom milošću saznajemo iz Svetog pisma. Upravo je odnos prema Svetom pismu i prema Bogu ono što odvaja evanđeoske hrišćane od drugih. Veoma je važno naglasiti da biti evanđeoski hrišćanin ne znači pripadati određenoj denominaciji npr. biti baptista ili pentekostalac. Ne. Evanđeoskih hrišćana ima u svim denominacijama.

Klasična istorijska podela deli hrišćanstvo na tri struje :

- Rimokatolicizam
- Pravoslavlje
- Protestantizam

Vernike svih crkava koje pripadaju nekoj od ove tri struje možemo podeliti na :

- **tradicionaliste ili nominalne vernike** – ljude koji se deklariraju kao pripadnici jedne crkve, pridržavaju se određenih praksi crkve ali nemaju izgrađen lični odnos sa Bogom niti ih to posebno interesuje (*Mene smara da stojim na liturgiji, ništa ja to ne razumem ali slavim slavu ili Meni je super slavljenje u crkvi, volim da slušam i pevam pesme slavljenja ali ne volim da slušam propovedi i da čitam Bibliju, to je dosadno*)

- **liberalne vernike** – ljudi koji verovanja zasnivaju na sopstvenom mišljenju a ne na Bibliji (*Ja verujem da će se svi ljudi spasiti i baš me briga što u Bibliji piše drugačije ili Ma šta pop zna, to je sigurno tako zato što ja u to verujem*)
- **prave vernike** – ljudi koji iskreno veruju u pravi biblijski nauk crkve i imaju izgrađen lični odnos sa Bogom

Originalno značenje reči evanđeoski hrišćani upravo se odnosi na ovu poslednju grupu vernika, na prave vernike protestantskih crkava i još jednom naglašavam nema nikakve veze sa specifičnom denominacijom.

Ko su pravi vernici?

Bez obzira da li pripadaju katoličkim, pravoslavim ili protestantskim zajednicama pravi vernici veruju u osnovne biblijske istine.

Pravi vernici,

- veruju u trojičnost jednog istinitog Boga – Oca, Sina i Svetoga Duha
- veruju da je Biblija istinita Reč Božija
- veruju da je Devica Marija rodila našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je začeo od Svetog Duha
- veruju da su svi ljudi grešni i da greh razdvaja čoveka od Boga
- ne žele da nastave da žive grešnim životom, već se kajaju za svoje grehe
- veruju da mi ljudi svojim snagama ne možemo učiniti ništa da zaslužimo večni život

- veruju da je Isus umro na krstu da bi opravdao naše grehe
- veruju da je Isus vaskrsnuo
- polažu veru u Gospoda Isusa Hrista kao Spasitelja i zbog toga imaju život večni
- žive novim životom u pokajanju i veri koja kao plod donosi dobra dela
- grade lični odnos sa Bogom (kroz pokajanje, post, molitvu, čitanje Svetog pisma, liturgijski život...)

Mnogi katolici, pravoslavci ili protestanti jesu pravi vernici...ali **nisu SVI** katolici, protestanti ili pravoslavci pravi vernici. To je delom zato što su mnogi rođeni u ovim zajednicama i nastavili su da se identifikuju sa njima zbog tradicije ali nikada nisu iskusili istinitu veru u Hrista koja menja život. Neki drugi u ovim zajednicama su načinili svoja sopstvena verska ubeđenja zasnovana pre svega na onome što se njima samima čini ispravnim. Oni takođe nisu iskusili istinitu veru u Hrista.

Božijom milošću, mnogi katolici, pravoslavci i protestanti jesu pravi vernici koji polažu veru u Isusa Hrista. Veruju da ih je njegova smrt na krstu spasila – **NJIH LIČNO**, i zahvalni su Bogu na tome.

Svako od nas treba da ispita sebe i svoj život. Da li smo mi pravi vernici? Pripadnost određenoj crkvi nikada nikoga neće spasiti, kao što ni promena crkve i odlazak u neku drugu ne donosi spasenje. Spasenje je isključivo čin Božije milosti koju niko ne zaslužuje niti može da zasluži bilo kakvim delima. Jedino što nam je potrebno jeste vera u Gospoda Isusa Hrista, Sina Božijeg.

REC je crkva koja veruje u evanđelje, koja živi evanđelje i koja navešćuje evanđelje drugima te stoga slobodno možemo reći da mi jesmo evanđeoska crkva.

Kad je ko u Hristu, on je novo stvorenje. Stari je čovek nestao, a rodio se novi. Sve to dolazi od Boga, koji nas je kroz Hrista pomirio sa sobom i koji nam je poverio zadatak da izmirujemo ljude s njim.

Jer Bog je u Hristu pomirio svet sa sobom da više ljudima ne uračunava njihove prestupe, a nama je dao da govorimo o tom pomirenju.

Tako obavljam poslaničku službu i u ime samoga Hrista vas preklinjemo: pomirite se s Bogom!

Jer je Bog Hrista koji nikada nije zgrešio učinio umesto nas grehom da bismo mi u njemu mogli postati Božjom pravednošću. (2 Kor. 5, 17-21)

Selwyn Hughes

Objavljeni Bog i sleđenje Božijeg traga

Najčešće postavljano pitanje glasi: 'Ko je Bog i kakav je On?' Isto pitanje neki postavljaju u sledećoj formi: 'Šta se nalazi iza svemira – slučajnost, slepa bezrazložna vera, ili kakva mračna zastrašujuća sila?' Isus Hristos pruža jasan odgovor. On je veliki prosvetitelj i došao je da nam objavi Boga – da nam kaže i pokaže ko je, i kaka Bog.

Postoji predivna priča o dečaku koji se, stojeći pred fotografijom svog odsutnog oca, okrenu majci za čežnjom u glasu i reče: 'Voleo bih kada bi otac mogao da iskoči iz ove fotografije.' Taj mali dečak je na svoj način iskazao najveće nadanje i čežnju ljudi u vezi sa iskustvom koje žele da imaju oni koji veruju u Boga – da On iskorači iz slike čiji ram je vaseljena i da im se predstavi na ličniji, prisniji način.

Čuo sam velikog glumca i humanistu, Vudi Alena, kako u jednom monologu pita: 'Zašto Bog sebe nije jasno otkrio? Kada bi samo mogao dami kaže nešto, da mi pruži kakav znak da je tamo... Kada bi mogao da se zakašlje, ili učini da moj ujak Saša naplati ček...'

Istina je sledeća: Bog, večni Stvoritelj, jasno nam je objavio sebe. Objavio nam se, recimo, kroz ono što je stvorio. Prve reči koje srećemo kada otvorimo Bibliju,

glase: *U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zar je, tada, začuđujuće što stvorenje svedoči o postojanju svog Stvoritelja?*

Uvek sam voleo priču o beduinu koji je pozvao putnika namernika da se malo odmori pod njegovim šatorom. Za vreme obeda, poveo se razgovor o Bogu. *Veruješ li u Boga*, pitao je gost svog domaćina. *Da, verujem*, odgovorio je beduin. *Ali, kako možeš da veruješ u njega kada ne možeš da ga vidiš?*, nastavio je da se raspituje putnik. Beduin je svog gosta izveo iz šatora i pokazavši mu trag kamila u pesku, rekao: *Kako znam da su pored mog šatora prošle kamile a ne konji? Naravno, po tragu koji je ostao iza njih.* Potom je ovaj pustinjski čovek upro prst na sunce koje je predivnim bojama upravo zalazilo za horizontom i dodao: *Postoji trag koji ukazuje na velikog, silnog Boga.*

Boga možemo *videti* u onome što je stvorio, ali treba da znamo kako to nije sve što o Bogu možemo da saznamo. Mada se Božja kreacija izražava na mnogo predivnih načina, ona ne može u potpunosti da nam otkrije Boga.

Drugi način na koji nam se Bog objavio jeste Biblija, judejsko – hrišćansko Sveto pismo. Bibliju opisujemo na taj

način, stoga št je Stari zavet zbirka dokumenata koja mnogo govori o Božjem postupanju sa izraelskim narodom. Novi zavet je komplet zapisa o dolasku Isusa Hrista na ovaj svet i uticaju koji je na njega izvršio. Kada su obe ove zbirke knjiga povezane u jedan tom, dobile su naziv Biblija, što znači *knjige*. Hrišćanski pogled na ovu knjigu je sledeći: *Biblija sadrži sve što je Bog želeo da znamo o životu, prisnom zajedništvu sa njim ovde na Zemlji, i kako da se pripremimo za život sa njim posle smrti.*

Biblija nam o Bogu otkriva mnogo više nego što može priroda koja nas okružuje. Planine su čudesne i veličanstvene, ali nemogu da nam prenesu pisanu poruku. Prvo na šta obratimo pažnju kada nam neko pošalje cveće, jeste kartica ili pisamce koje je prikačeno za njega. Reči poruke koje su tu zapisane čine gest darivanja ličnim.

Kroz Bibliju, Bog nam na našem jeziku govori, i to na nekoliko načina, o sebi i svom interesovanju za vlastitu rukotvorinu. Na primer, u petnaestom poglavlju Evandelja po Luki nalazimo tri očaravajuće priče koje je sam Isus ispričao. Prva priča govori o pastiru koji je imao totine ovaca, a ipak je otišao da traži jednu koja se izgubila. U drugoj priči nam predstavlja ženu koja je, izgubivši srebrni novčić, čistila i spremala svaki ugao kuće dokle god se novčić nije ponovo našao u njenoj ruci. Treća priča je o čoveku čiji je sin napustio očev dom. O čoveku koji nije prestao da čeka sina, pa kada se ovaj konačno vratio, njegova radost nije imala granica.

Razlog zbog koje su ova i slične priče zapisane u Novom zavetu, jeste taj što one predstavljaju *slike* onoga što Bog oseća prema vama – slike koje su, dakako, izražene rečima. Iz njih jasno proizilazi da je Bog čvrsto odlučio da nas potraži na našim izgubljenim putevima. Kakva začuđujuća istina. Zastanite na trenutak u svojoj svakodnevnoj žurbi i razmislite: Bog, veliki moćni Kreator,

poduzeo je odlučnu potragu za nama sa ciljem da nas dovede u blizak, prisnan odnos sa sobom. Postoji li na ovom svetu išta veličanstvenije od te činjenice? Ako postoji, ja za to nisam čuo.

Upravo u ovome se nalazi glavna razlika između hrišćanstva i ostlih sistema verovanja. Religija je potraga za Bogom; hrišćanstvo je potraga za čovekom. Grčki filozof Platon je rekao: *Teško je naći stvoritelja svemira*. Međutim, u tri pomenute dirljive priče koje je Isus ispričao, zapažamo da je Spasitelj *podigao zavesu* koja je skrivala Boga od našeg pogleda i dopustio nam da uočimo pravu prirodu Svemogućeg.

On je Bog sa pastirskim srcem što znači: neće prestati da traži svoju odlutalu ovcu dokle god je ne nađe. Priča u kojoj žena sprema i čisti svoju kuću u potrazi za izgubljenim novčićem, prenosi sledeću poruku: Bog će metlom svoje ljubavi da sprema i mete svemir, sve dokle ne pronađe izgubljenu dušu. Baš kao što je na novčiću otisnut lik kralja ili kraljice, u duši svakog čoveka je ugraviran božanski lik. Zbog toga se, ma koliko dušausled greha bila izgubljena, njen pravi vlasnik zna. U priči o sinu koji je napustio roditeljski dom vidimo da otac nijekrenuo za njim, nije mu uskratio slobodu izboga. Ali, njegova ljubav je pratila sina neovisno o tome koliko daleko je sin otišao. Na kraju, nije li upravo očeva ljubav, poput magneta, vukla i privukla izgubljenog sina domu?

Mada su stvorenje i Biblija sredsta kroz koja nam se Bog objavljuje, želim da vam ukažem na postojanje jednog još većeg i uzvišenije sredstva. Bog nam se objavio kroz svog Sina, Isusa Hrista. Setite se priče koju sam ranije spomenuio, priče o dečaku što čežljivo gleda portret svog oca i kaže: *Eh, kada bi otac mogao da iskorači iz fotografije*. Sećate se i da sam napomenuo kako je taj dečak na svoj, dečački način, iskazao najveću nadu i želju onih koji veruju u Boga – nadu da će Bog iskoračiti iz slike koju uokviruje

univerzum i objaviti im se na ličnom, prisnom nivou. *Pa, Otac je iskoračio iz svog portreta.* To je veličanstvena istina koju hrišćani slave za Božić. Bog je ušao u naš svet u Osobi svog Sina, Isusa Hrista.

Dok je boravio među nama, dogodilo se da mu je prišao jedan od najbližih sledbenika, čovek po imenu Filip i rekao mu: *Gospode, pokaži nam Oca, i nama je dovoljno. Reče mu Isus: toliko vremena sam s vama i nisi me upoznao, Filipe? Ko je video mene, video je Oca...* (Jovan 14,8.9) Drugim rečima, Isus mu je rekao: Kada pogledaš mene, u moju prirodu i karakter, ti zapravo gledaš u karakter i prirodu Boga.

Jedan izuzetan stih iz Novog zaveta glasi: *Boga niko nikada nije video; jednorodni Bog, koji je u Očevom krilu, on ga objavi.* (Jovan 1,18) Samo nekoliko rečenica ranije piše: *I Reč se utelovi i stanova među nama, i gledasmo njenu slavu, slavu kao jedinorođenoga od Oca, punog blagodati i istine.* (Jovan 1,14)

U poslednjem citiranom stihu Isus je predstavljen kao REČ. Ovaj izraz, verovatno više neko ikoji drugi, objašnjava na koji način je to Hristos sposoban da nam otkrije Boga. Da sam kojim slučajem ostavio prazne, neispisane stranice, nadajući se da ćete pogoditi šta sam želeo da kažem, bilo bi to sa moje strane krajnje nerealno očekivanje. Na koji način možete upoznati moje misli? Tako što ćete čuti moje reči. Kada slušate reči Isusa Hrista, kroz njih saznajete misli Boga. Otac i Sin su jedno, što znači da, kada Isus govori, On obelodanjuje Očeve misli. Sin otkriva Oca.

Samo stvorenje, kao što je naglašeno, pruža sliku Oca, ali ta slika nije potpuna. Stari zavet nam o Bogu kazuje mnogo više od *nebesa* koja nas okružuju. Izraelski proroci kakvi su bili Isaija, Jeremija i Jezekilj, silom neodoljivog intenziteta ne govore samo o tome koliko žarko su verovali u Boga, već i koliko su uzvišeni Božji putevi. Neki od starozavetnih

pisaca su išli čak toliko daleko, da su verovali kako se velikom Tvorcu vaseljene može obraćati kao Ocu. Jedan od njih je napisao: *Kao što je otac milosrdan sinovima svojim, tako je i Gospod milosrdan onima koji ga se boje.* (Psalam 103,13) Oni su stigli do te tačke, ali dalje nisu mogli. Zamišljam da je čežnja u njihovim srcima poprimila ovaj oblik: *Voleli bismo kada bi Otac mogao da iskorači iz slike. Time su zapravo govorili: Voleli bismo kada bi Tvorac postao stvarna osoba.* Ono što su priželjkivali bilo je da vide Nevidljivog.

Zato što smo mi ličnosti, težimo za kontaktom na nivou ličnosti. Indijski pesnik Tulsi Das, je napisao: *Onaj ko nije ličnost, ne može da dotakne moje srce.* Naravno da ne može. Čovek je osoba i njegovo srce žudi za osobom. Principi su važni, ali oni ne mogu biti zamena za osobu. Pretpostavimo da se dete, koje nije kod kuće, probudi usred noći i počne da plače tražeći svoje roditelje. Šta mislite da bi se dogodilo ukoliko bi osoba koja ga čuva rekla: *Nemoj da plačeš. Evo, reći ću ti principe roditeljstva.* Da li bi se dečije lice razvedrilo, a suze prešle u smeh? Ne! Naravno da ne bi. Zašto? Pa zato što dete nije princip ili slika, nego osoba.

Hrišćanstvo naglašava da Isus kome se, usput rečeno, svi inteligentni ljudi dive i za čiji život čak i neki hrišćani kažu da je bio bez mane, nije drugo do Bog u ljudskom telu. Novi zavet ga opisuje na sledeći način: *...on je odsjaj njegove slave i odraz njegovoga bića...* (Jevrejima 1,3). Na drugom mestu piše: *...onaj koji se javi u telu...* (1.Timoteju 3,16). Stihova sličnim ovima ima mnogo u Novom zavetu. Zamoljen da opiše Isusa, jedan mali dačak, Indus, je rekao: *Isus je najlepša ikada načinjena fotografija Boga.*

Mnogi filozofi su se mučili pokušavajući da opišu Boga i kažu kako On izgleda. Srećom, više ne moramo da se mučimo – Bog je onakav kakav je Isus. Hristos i Otac su jedno – jedno u biti, jedno u

jedinstvu. Isus je dao *lice* Bogu. Povucite liniju od Hrista do beskonačnosti i doći ćete do Boga koji je baš onakav kakav je Isus – ljubazan, nežan, opraštajući, saosećajan i pravedan.

Jedna majka je ispričala šta se dogodilo dok je gledala svog malog sina koji je crtao neki lik u beležnici. *Šta to crtaš?*, upitala ga je. *Crtam portret Boga*, odgovorio je dečak. *Ali niko ne zna kako Bog izgleda*, opomenula ga je. *E, pa kada završim crtanje znaće*, samouvereno uzvratila dečak.

Koliko god se trudili i valjano pokušavali da pokažu kakav je Bog, ljudi u tome nisu uspeli. Jedini koji može da nam kaže ko je i kakav je Bog, jeste Isus.

Dobro, ko je Bog? On je naš Tvorac, Onaj koji održava naš život i stara se za nas, ali i više od toga. Bog je Otac našeg Gospoda Isusa Hrista. Dok je boravio na planeti Zemlji, Isus je koristio mnoge opise za svog Oca. Ipak, najbolji opis, onaj koji pogađa pravo u suštinu Božjeg bića je ovaj: *Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki – ko veruje u njega – ne propadne, nego da ima večni život.* (Jovan 3,16)

Isus Hristos je jednom za svagda odgovorio na pitanje ko je Bog i kakav je. Ne znam šta o tome mislite vi, ali ja sam mu iskreno zahvalan.

*Preuzeto iz knjige:

U potrazi za Bogom (ISBN 978-86-84821-07-4)

SVETOPISAMSKA PROPOVED O VASKRSENJU

Aleksandar Cvetković, teolog

Taština nad taštinama, veli propovednik, taština nad taštinama, sve je taština. Kakva je korist čoveku od svoga truda, kojim se trudi pod suncem? (Prop 1, 2-3). A kada pogledah na sva dela svoja što uradiše ruke moje, i na trud kojim se trudih da uradim, gle, sve beše taština i muka duhu, i nema koristi pod suncem (Prop 2, 11). Propovednik nas veoma surovo potseća na besmislenost čovekovog života, neprestano ponavljajući da je sve taština, te da se čovekova smrt nalazi veoma blizu.

Propovednik nas pita kakva je korist našeg rada, naše borbe za život, ako će on uskoro nestati i ako će se sve u prah vratiti, i u čemu je smisao života ako pravednik propada a bezbožnik dobro živi u svojoj zloći? (Prop 7, 15). Starosavezni teolog nas obaveštava da je čovekov život sličan vodi. Kada umre ljudski život se kao voda prosipa, i kao voda ne može ponovo da se sakupi (2 Sam 14, 14). Dok psalmopojac David lamentira nad životom pevajući: Jer nema ko bi Te u smrti spominjao i u adu ko će te slaviti? (Ps 6, 6). E da li ćeš mrtvima čudesa činiti? Ili će ih lekari vaskrsnuti, pa će se ispovedati Tebi? E da li će u grobu neko kazivati milost Tvoju, i istinu Tvoju u propasti? (Ps 87, 11-13), uveren da su mrtvi od ruke Božije odbačeni (Ps 87, 6).

Starosavezna istorija je ispunjena grčevitim naporima da čovek prevaziđe svoju smrtnost i ponovo povрати besmrtnost za koju je i stvoren. S pravom su starosavezni pisci smrt posmatrali kao katastrofu, i najveću tragediju ljudskog roda. Međutim, za svoju smrtnost, i smrtnost celokupne stvari, krivac je sam čovek. Smrtnost predstavlja platu za greh, promašaj u odnosima sa Bogom, koji je ćelu tvorevinu koštao puta u ništavilo, na kome se ona i dalje nalazi. Starosavezni teolozi nisu znali kako je moguće da ljudi prevaziđu svoju smrtnost, ali su verovali da ih Gospod neće zaboraviti ukoliko se budu vodili Njegovim zapovestima i poukama. Ideja o vaskrsenju se kod starosaveznih teologa

javlja sporadično i bez značajnih objašnjenja. U Novom Savezu dobijamo Pavlovo autentično tumačenje Avraamovog prinošenja Isaaka za žrtvu Bogu. Avraam, kome je Bog obećao da će iz njegovog semena podići sebi narod (Post 12, 2), i pored toga što ima samo jednog muškog sina, Avraam već u poznim godinama ostaje veran Božijoj volji, i prinosi Isaaka, sina svog jedinog, verujući da je Bog kadar i iz mrtvih vaskrsavati; zato ga je i dobio kao sliku (Jev 19). Predpostavljamo da se iskra vere u vaskrsenje nalazi u veri Avraamovoj, i da je ona generacijama prenošena i raspaljivana Božijim blagoslovima. Druga bitna stanka u kontinuiranom razvoju vere u vaskrsenje nalazimo u Prvoj knjizi o carevima. Biblijski pisac nam pripoveda veoma potresnu priču o ženi iz Sarepte kojoj je zbog gladi umro sin, što vrlo brzo i nju očekuje. Ilija Tesvićanin dolazi i donosi Božiji blagoslov ženi vaskrsavajući joj sina, i ostavljajući im sredstva kojim će taj život i održati (1 Sam 1, 17). Psalopojac nas potseća da je Bog kadar oduzeti dah svemu živom, ali i taj dah povratiti i ponovo obnoviti lice zemlje (Ps 103). Prorok Jezekil nam na vrlo plastičan način pripoveda o vaskrsenju suhih kostiju Izrailovih. Ovako govori Gospod Gospod ovim kostima: gle, ja ću metnuti u vas duh, i oživećete. I metnuću na vas žile i obloziću vas mesom, i navućiću kožu na vas, i metnuću u vas duh, i oživećete, i poznaćete da sam ja Gospod (Jez 37, 5-6). Na sličan i prorok Danil nam donosi svoje veidenje vaskrsenja: I mnogo onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudeće se, jedni na život večni, drugi na sramotu i prijekor večni. I razumni će se sjati kao svetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi, kao zvezde vazda i doveka. (Dan 12, 2).

Satorosavezna propoved o vaskrsenju je oskudna i sporedna. Na preveliku depresivnost teologa Knjige propovednika, možemo odgovoriti Jezekilovom i Davidovom propovedu o vaskrsenju i životu večnom. Ono

što propoved o vaskrsenju u Starom Savezu čini legitimnom, je starosavezna vera u svemogućnost Božiju. Bog koji je kadar stvoriti postojanje iz nepostojanja, mora da bude kadar da i od suvih kosti ponovo sazda sebi narod, u kome će se proslavljati Njegovo ime doveka. Starosavezna misao o vaskrsenju je u svim slučajevima povezana sa obnavljanjem materije. Smrt je smatrana prestankom svakog postojanja. Vera u zagrobni život kod Jevreja nije postojala. Tako da je ponovno oživljavanje jedino moguće obnavljanjem materije i vraćanje Duha koji oživljava.

Karakteristično je da se pojam vaskrsenja ne dovodi u vezu sa pojmom mesija. Dok je vaskrsenje zastupljeno tek u naznakama, iščekivanje mesije je, možemo slobodno reći, centralna tema Starog Saveza. Ideja mesijanizma je imala nekoliko razvojnih etapa. Najpre se razvijao dinastijski mesijanizam da bi se on transformisao u personalni mesijanizam, dok će se u periodu posle vavilonskog ropstva razviti mesijanizam bez mesije, koji samo iščekuje dolazak Carstva Božijeg, koji će se odigrati Jahveovom intervencijom. Pošto nema direktne veze između mesije i vaskrsenja u Starom zavetu, cilj mesijinog pojavljivanja je uspostavljanje Božijeg carstva, carstva pravednosti i mira. Gle idu dani, govori Gospod, u koje ću podignuti Davidovu klicu pravednu, koja će carevati i biti srećna i činiti sud i pravdu na zemlji. U njegove dane spašće se Juda, i Izrail će stanovati u miru, i ovo mu je ime kojim će se zvati: Gospod pravda naša (Jer 23, 5-6). Jer nam se rodi dete, sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će mu biti: Divni savetnik, Bog silni, Otac večni, Knez mira. Njegova je punoća vlasti, mir nema nikada kraja. Vladaće na Davidovom prestolu i nad njegovim kraljevstvom. Učvrstiće ga i podupirati pravdom i pravenošću od sada i doveka. Revnost Gospoda nad vojskama će to učiniti (Is 9, 6-7). Onaj koji će izvršiti volju jahveovu na zemlji je u posebnom odnosu sa njim. U psalmima On se rađa iz utrobe pre zornjače (Ps 110, 3), kod Danila to je Sin Čovečiji, koga Danilo vidi na oblacima nebeskim koji ga prenose do Starca sede kose koji mu predaje vlas i slavu i carstvo da mu sliže svi narodi i plemena i jezici; njegova vlast će biti večna, ona neće proći, i njegovo carstvo se neće raspasti (Dan 7, 13-14).

Dakle, mesija će biti osoba koja će biti u posebnim odnosima sa Bogom, i koji će doneti večno Carstvo Božije na zemlju, koje će biti nastanjeno pravednicima.

Novi Savez nam donosi potpuno novi koncept shvatanja mesijanizma i vaskrsenja. Centralna tema Novog Saveza je upravo vaskrsenje i propoved o budućem Carstvu Božijem, i oboje se mogu dostići isključivo kroz Hrista. Buduće Carstvo Božije Hristos obećava onima koji su obespravljani, siromašni, gladni, koji plaču, jer će oni naslediti Carstvo Božije, oni će videti Boga i nazvaće se Božijim sinovima (Mt 5, 3-10). Carstvo Božije će se zbiti na koncu vremena. U tom času svi će vaskrsnuti. Apostoli nam donose izveštaj o tri vaskrsenja koja su se desila pre Hristovog. To su vaskrsenje Jairove kći i Lazara, koje sam Hristos vaskrsava, kao i vaskrsenje Tavite iz Joze, koja je vaskrsnuta Petrovim molitvama. Hristova propoved je univerzalna i upućena svakolikom čovečanstvu. Hristos ne pravi razliku među polovima, nacijama, rasama. Carstvo Božije je obećano svima. Propoved Hristova je upućena i Samarjanima, i Rimljanima, i Grcima. Poziv na propoved Jevanđelja celom svetu je osnova apostolskog poziva. Sin Božiji je postradao i vaskrsao kako bi svi imali život večni u budućem Carstvu Božijem. Hristovim vaskrsenjem konačno je prekinuto ropstvo smrti, i pravednima obećan život večni. Kao što smo svi u Adamu umrli, tako ćemo u Hristu svi oživeti (1 Kor 15, 22). Cela tvorevina uzdiše i jeca, i ne samo ona, već i mi sa njom iščekujemo usinovljenje, ispunjenje svoga tela (Rim 8, 23), ali se još nije pokazalo kakvi ćemo biti, mada znamo da ćemo biti slični Njemu, jer ćemo ga gledati onakvog kakav je (1 Jov 3, 2). Vaskrsavajući naša propadljiva tela obućiće se u nepropadljiva, tvorevina će se preobraziti i postaće savršena. Baš kao što je Lazar ustao iz groba, i Jairova kći sa postelje, tako će Duh Životodavac podići naša truležna tela i obući u nepropadljivost. Evo kazujem vam tajnu: nećemo svi pomreti, ali ćemo se svi izmeniti, u momentu, u tren oka, kad zatrubi poslednja truba. Truba će zatrubiti, i mrtvi će biti vaskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se izmeniti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno u besmrtnost (1 kor 15, 51-53).

AZBUČNIK VERE

Da li ljudi zaista imaju slobodnu volju?

Ako „slobodna volja“ znači da Bog ljudima daje priliku da prave izbor koji zaista utiče na njihovu sudbinu, onda da, ljudi imaju slobodnu volju. Greh koji je u svetu danas direktno je povezan sa izborom koji su doneli Adam i Eva. Bog je stvorio svet prema svom liku, i to je podrazumevalo sposobnost izbora.

Međutim, slobodna volja ne podrazumeva da ljudi mogu da rade šta hoće. Naši izbori su ograničeni onim što je u skladu sa našom prirodom. Na primer, čovek može da izabere da pređe most ili da ga ne pređe – ali ono što ne može da odabere je da preleti most jer ga priroda sputava da leti. Isto tako, čovek ne može da sebe načini pravednikom – greh mu onemogućava uklanjanje krivice (Rimljanima 3:23). Tako je slobodna volja ograničena prirodom.

Ovo ograničenje ne uklanja našu odgovornost. Biblija jasno govori da nemamo samo sposobnost da biramo, već i odgovornost da biramo mudro. U Starom zavetu Bog je izabrao izraelski narod ali pojedinci u tom narodu su imali odgovornost da izaberu da budu poslušni Bogu. I pojedinci izvan izraelskog naroda su mogli da veruju i slede Boga takođe (na primer, Ruta i Raava).

U Novom zavetu grešnici su dobili zapovest da se „pokaju“ i „veruju“ (Matej 3:2; 4:17; Dela 3:19; 1. Jovanova 3:23). Svaki poziv na pokajanje je poziv na izbor. Zapovest da se veruje podrazumeva da slušalac može da izabere da bude poslušan.

Isus je prepoznao problem nekih nevernika kada im je rekao: „I nećete da dođete k meni – da imate život“ (Jovan 5:40). Jasno je da su mogli da dođu da su hteli. Njihov problem je bio u tome što to nisu izabrali. Čovek će požnjeti ono što je posejao (Galatima 6:7) i oni koji su nespaseni su bez izgovora (Rimljanima 1:20-21).

Međutim, kako može čovek, koji je po prirodi ograničen, da izabere ono što je dobro? Samo po Božijoj blagodati slobodna volja zaista postaje „slobodna“ u smislu da može da izabere spasenje (Jovan 15:16). Sveti Duh je taj koji deluje kroz volju i preko volje jedne osobe da bi je obnovio (Jovan 1:12-13) i daje mu prirodu novog čoveka “koji je prema Bogu stvoren u istinitoj pravednosti i svetosti“ (Efescima 4:24). Spasenje je Božije delo. U isto vreme naši motivi, želje, i dela su stvar volje i mi smo sa pravom odgovorni za njih.

IZDAJA

*Kako smo se verno i pravedno i besprekorno ponašali.
(1.Solunjanima 2,10)*

Šta je zajedničko za Dalilu, Avesaloma i Judu Iskariotskog? Svi su bili neverni – Dalila čoveku koji ju je voleo, sudiji Samsonu; Avesalom svom ocu, kralju Davidu; Juda svom Učitelju, Hristu Isusu. U sva tri slučaja, njihovi prezira vredni postupci doneli su drugima veliku nevolju. Zašto to treba da nas zanima?

Izdaja je najčešći porok današnjice. Kada je govorio o znaku kraja, Isus je rekao: „Mnogi će izdavati jedni druge“ (Matej 24,3.10) Izdati, znači odstupiti od nečega, preći na tranu neprijatelja, čineći prevaru ili neverstvo. Takav nedostatak vernosti potvrđuje da živimo u poslednjim danima kada će ljudi biti neverni i izdajnici, između ostalog. (2.Timoteju 3,1.2.4) Stoga, koje pouke možemo izvući iz primera nevernih osoba iz prošlosti o kojima se govori u Bibliji? Ko je primere vernih osoba možemo oponašati? I kome moramo uvek biti verni?

Osmotrimo najpre primer lukave Dalile, u koju je sudija Samson bio zaljubljen. Samson je nameravao da se sukobi s Filistejima i odbrani Božiji narod. Pet filistejskih knezova su možda znali da Dalila nije iskreno volela Samsona, pa su joj ponudili veliku sumu novca da sazna tajnu njegove nadljudske moći kako bi mogli da ga ubiju. Lakoma Dalila je prihvatila ponudu, ali ni posle tri pokušaja nije uspela da sazna u čemu je tajna Samsonove snage. Zatim je sve vreme rečima vršila pritisak na njega i navaljivala i na kraju to je postalo nasmrtno nepodnošljivo njegovoj duši. Zato joj je rekao da britva nikada nije prešla preko njegove glave i da bi izgubio snagu ako bi ošišao kosu. Naravno, izvor Samsonove snage nije bila sama kosa, već ono što je ona simbolizovala – poseban odnos koji je

kao nazirej imao s Bogom. Kada je to saznala, Dalila se pobrinula da mu odseku kosu dok joj je spavao na krilu i zatim ga je predala njegovim neprijateljima da čine s njim šta god žele (Sudije 16,4.5.15-21). Ono što je učinila, bilo je zaista podlo. Zbog svoje pohlepe, Dalila je izdala nekog ko ju je voleo.

Osmotrimo sada primer nevernog Avesaloma. Zaslepljen ambicijom, bio je spreman da preotme presto svog oca, kralja Davida. Najpre je pridobijao srca Izraelaca tako što im se ulagivao, davao im prazna obećanja i pretvarao se da ih iskreno voli. On bi iz zagrlio i poljubio, kao da je stvarno zainteresovan za njih i njihove potrebe (2.Samuilova 15,2-6). Avesalom je čak pridobio Davidovog poverljivog savetnika Ahitofela, koji je postao izdajnik i pridružio se zaveri (2.Samuilove 15,31). U 3. i 55. psalmu, David opisuje kako je to neverstvo uticalo na njega (Psalam 3,1-8) „Jer nije mi se rugao neprijatelj moj, to bih podneo. Nije se na mene oholo podigao onaj ko me silno mrzi. Od njega bih se sakrio. Nego ti, smrtni čovek meni jednak, prijatelj moj i drug moj. Uživali smo u prijateljstvu bliskom. U dom Božji s mnoštvom smo išli.“ (Psalam 55,12-14) Avesalomov zao plan je bio usmeren protiv Božije pomazanog kralja. On je svojom izdajom pokazao da ne priznaje da Bog ima pravo da izabere ko će vladati kao kralj (1.Letopisa 28,5). Pobuna je na kraju propala, a David je nastavio da vlada kao Božiji pomazanik.

Na kraju pogledajmo kako se neverni Juda Iskariotski poneo prema Hristu. Prilikom proslave poslednje Pashe sa 12 apostola, Isus je rekao: „Zaista, kažem vam, jedan od vas će me izdati.“ (Matej 26,21). Kasnije te iste noći,

Isus je u getsimanskom vrtu Petru, Jakovu i Jovanu rekao: „Moj izdajnik se približio.“ Odmah zatim u vrtu se pojavio Juda u zavetri, prišao Isusu i rekao mu, zdravo učitelju. I poljubio ga je. (Matej 26,46-50; Luka 22,47.52) Juda je izdao pravednu krv i predao Isusa neprijateljima. Za koliko ga je pohlepni Juda izdao? Za svega trideset srebrnika (Matej 27,3-5). Od tada je ime Juda postalo sinonim za izdajnika, posebno za osobu koja izda nekog pretvarajući se da mu je prijatelj. Otuda, izrazom *Judin poljubac* ukazuje se na čin izdaje.

Šta smo naučili iz ovih upozoravajućih primera? Avesalo i Juda su doživeli sraman kraj jer su izdali Božije pomazanike (2.Samuilova 18,9.14-17; Dela 1,18-20). Ime Dalila će se zauvek dovoditi u vezu sa izdajom i lažnom ljubavlju (Psalam 119, 158). Koliko je samo važno da se odupremo svakoj sklonosti ka slepoj ambiciji ili pohlepi, zbog čega bismo mogli da izgubimo Božiju naklonost. Ove pouke nam na zaista snažan način pomažu da nikad ne učinimo prezira vredan čin neverestva.

Biblija govori i o mnogim vernim osobama. Osmotrimo dva primera i saznajmo šta možemo naučiti od njih, počevši od čoveka koji je dokazao svoju vernost Davidu. Jonatan, najstariji sin kralja Saula, verovatno bi nasledio izraelski presto – ali iz jednog razloga to se nije dogodilo. Bog je izabrao Davida da bude sledeći izraelski kralj. Jonatan je poštovao Božiju odluku. Nije ljubomorno gledao na Davida kao na svog suparnika. Njegova duša je prionula uz Davidovu dušu i zavetovao mu se na vernost. Čak mu je dao svoju opremu, mač, luk i počast (1.Samuilova 18,1-4). Jonatan je dao sve od sebe da ga ohrabri, rizikujući čak svoj život kada se suprotstavio Saulu i stao na Davidovu stranu. Jonatan mu je iskreno rekao: „Ti ćeš biti kralj nad Izraelom, a ja ću biti drugi, odmah do tebe.“ (1.Samuilova 20,30-34; 23,16.17) Zato ne čudi što je David nakon Jonatanove smrti svoju tugu i ljubav prema njemu izrazio u jednoj tužnoj pesmi (2.Samuilova 1,17.26)

Jonatan je dobro znao kome treba da bude veran.

Bio je potpuno podložan Bogu i u svemu je podržavao Davida kao Božijeg pomazanika. Slično i danas, čak i ako nemamo neka posebna zaduženja u crkvi, trebalo bi da spremno podupiremo one koji su pozvani da predvode među nama (1.Solunjanima 5,12.13; Jevrejima 13,17.24).

Drugi primer koji ćemo osmotriti jeste apostol Petar, koji je bio veran Isusu. Kada je Hrist naglasio koliko je važna vera u telo i krv koju će žrtvovati, te reči su za mnoge njegove učenike bile sablažnjive i oni su ga napustili (Jovan 6,53-60.66). Zato se Isus obratio dvanaestorici apostola i upitao ih: „Da nećete i vi da odete?“ Petar je odgovorio: „Gospode, kome ćemo otići? Tim imaš reči večnog života. Mi smo poverovali i spoznali da si ti Božiji Sveti.“ (Jovan 6,67-69). Da li je to značilo da je Petar razumeo sve što je Isus upravo rekao o žrtvi koju će podneti? Verovatno nije. Ipak, bio je odlučan da ostane veran Božijem pomazanom Sinu.

Petar nije mislio da je Isus imao pogrešno gledište i da će kasnije poreći to što je rekao. On je ponizno priznao da Isus ima *reči večnog života*. A kako mi danas reagujemo kada pročitamo nešto što nam je teško da razumemo ili se ne uklapa u naše razmišljanje? Trebalo bi da damo sve od sebe da razumemo smisao toga, a ne samo da očekujemo da će doći do izmene koja će odgovarati našem gledištu.

Bilo koji oblik izdaje jeste zlo delo i ne smemo dozvoliti da tako nešto naruši mir i jedinstvo crkve. Imajući to na umu, osmotrimo kako možemo ojačati svoju vernost bračnom drugu i našem Bogu.

Preljuba je jedan od najbolnijih oblika izdaje. Preljubnik odstupa od vernosti bračnom drugu, a pažnju i naklonost poklanja drugoj osobi. Iznevereni bračni drug odjednom ostaje sam –i ruši mu se ceo svet. Kako se to desi ljudima koji su se nekada voleli? Često se prvi korak u tom pravcu napravi kada se bračni drugovi emotivno udalje

jedno od drugog. Izdaja pronalazi svoje mesto tamo gde se potpuna posvećenost vezi zameni potpunim odsustvom od nje. Nekima se čak dešava da se u srednjim godinama otuđe od svog bračnog druga. Na primer, 50 – godišnji čovek se razvodi od žene s kojom je proveo 25 godina u braku da bi bio s drugom ženom koja mu se dopala. Neki to opravdavaju kao krizu srednjih godina. Međutim, umesto da takvo ponašanje zvuči kao nešto neizbežno, nazovimo ga pravim imenom – izdajom u srednjim godinama.

Kako oni koji su u braku mogu ostati verni bračnom drugu? Božija Reč kaže: „Raduj se ženom /ili mužem/ mladosti svoje“ i „Uživaj život sa ženom koju /ili mužem kojeg/ voliš.“ (Poslovice 5,18; Propovednik 9,9). Oba partnera, kako stare, moraju biti *potpuno posvećeni* svojoj vezi, i u fizičkom i u emotivnom smislu. To znači da moraju biti pažljivi *jedno prema drugom*, provoditi vreme *jedno s drugim*, i približiti se *jedno drugom*. Oni se moraju truditi da sačuvaju svoj brak i dobar odnos s Bogom. Da bi u tome uspeali, bračni parovi moraju *zajedno* proučavati Sveto ismo, *zajedno* redovno ići na službu i *zajedno* se moliti za Božiji blagoslov.

Neki članovi crkve su počinili ozbiljne grehe i bili su strogo ukoreni, da

bi bili zdravi u veri. (Titu 1,13) Neki su zbog svog ponašanja morali biti isključeni. Onima koji su time bili poučeni, ukoravanje je pomoglo da duhovno ozdrave. (Jevrejima 12,11) Međutim, šta ako je isključen neki član naše porodice ili blizak prijatelj? Tada je naša vernost na ispitu, ali ne vernost toj osobi, već Bogu. Bog nas posmatra da bi video da li ćemo biti poslušni njegovoj zapovesti: „Ali sada vam pišem da prestanete da se družite sa svakim ko se zove brat, a koji je bludnik ili pohlepan ili idolopoklonik ili koji je pogrдно govorio o drugima ili je pijanica ili iznuđivač – s takvim nemojte ni da jedete. Zašto bih ja sudio onima koji su izvan zajednice? Zar vi ne sudite onima koji su unutar zajednice, a Bog sudi onima koji su izvan nje? Uklonite zloga iz svoje sredine.“ (1.Korinćanima 5,11-13)

Živimo u nevernom svetu. Ipak, svuda oko nas u crkvi možemo pronaći verne osobe na koje se treba ugledati. Njihov način života svedoči za njih, kao da kaže: „Svedoci ste i vi i Bog kako smo se *verno* i pravedno i besprekorno ponašali prema vama koji verujete.“ (1.Solunjanima 2,10) **Uvek budimo postojani u svojoj vernosti Bogu i jedni drugima.**

OBILJE ZA SVAKOGA

Petar Petrović, sveštenik

Zato, kao što obilujete u svemu – u veri, u propovedanju, u znanju, u svoj revnosti i u ovoj ljubavi kakvu prema vama pokazujemo – tako obilujte i u ovom sakupljanju priloga.

(2.Korinćanima 8,7)

Da se razumemo, davanje je oduvek bilo važno za zajednicu verujućih – hrišćane. Davanje je oblik obožavanja – postoji ispravan način da se obavi, ali postoji i neispravan način da se obavi.

Iako mnogi vernici to ne shvataju, način na koji dajemo je od značaj Bogu. Sveto pismo nam ostavlja mnoštvo tekstova koji o tome govore. Pojedini odlomci objašnjavaju kako Bog nije prihvatio određene priloge; kako je bio tužan zbog njih, pa čak i ljut.

Pogledajmo Kainov prilog. Šta nam Knjiga Postanja govori o tome? Bila je to totalna katastrofa. Umesto da prinese od svojih prvina, on je prineo od svog ostatka – i Bog to nije cenio; nije prihvatio njegov prinos. Nemoguće je bez vere ugoditi Bogu; pošto Kain nije morao da veruje prilikom prinošenja ostataka, Bog nije pogledao sa naklonošću na Kaina i na njegov prinos. (Postanje 4,5)

U stvari, On ga je odbio. Kada se Kain pobunio, Gospod ga je odbacio. „Ako počneš činiti dobro, zar mi nećeš biti mio? Ali ako ne budeš činio dobro, greh vreba na vratima i mami te. A ti, hoćeš li ga nadvladati?“ (Postanje 4,7)

Narod u vreme Malahije je primio slični prekor od Gospoda. Oni su Bogu prinosili ranjene i slepe životinje iz svoga

stada – one koje im nisu bile od koristi – a Gospod je to gledao kao uvredu. Reкао im je da ga ne poštuju.

Veliki je blagoslom što u Hristu imamo konačnu, savršenu žrtvu koju Bog nije odbacio. Pošto je Isus postao naš konačni prinos, mi možemo davati Gospodu sa uverenjem i saznanjem da nas je On već učinio prihvatljivim. (Efescima 1,6)

To su dobre vesti, ali ih ne trebamo koristiti za opravdanje sopstvene aljkavosti u pristavskoj službi. Trebamo se radovati zbog toga što Bog ulazi u naše finansije.

Umesto da budemo poput Kaina i naroda u vreme Malahije, trebamo biti poput Izraeljaca u vreme Kralja Jezekeje. Oni su se radovali zbog prilike da prilože i daruju Gospodu. „Zatim je rekao narodu, stanovnicima Jerusalima, da sveštenicima i Levitima daju deo koji im pripada, da bi oni mogli da se čvrsto drže Božijeg zakona. Kad se razglasila ta zapovest, Izraelovi sinovi su počeli da donose velike količine prvina od žita, mladog vina, ulja, meda i sveg roda s njima. Donosili su desetak od svega u velikim količinama. Izraelovi i Judini sinovi, koji su živeli u Judinim gradovima, donosili su desetak od goveda i ovaca i od svetih stvari posvećenih

Gospodu, njihovom Bogu. Sve su to donosili i slagali na gomile.“ (2.Letopisa 31,4-6)

Zar to nije predivno? Bili su toliko uzbuđeni zbog davanja Božijemdelu, da su doneli izobilno i najbolje.

Da li vam je poznat rezultat? Šta se kasnije dogodilo?

Svi su napredovali – kralj, sveštenstvo i narod. Sveštenečki poglavar, Azarija, je rekao Jezekiji: „Otkad su počeli da donose priloge u Gospodnji dom, narod jede i sit je, a ima i dosta viška, jer je Gospod blagoslovio svoj narod i zato je dosta toga preteklo.“ (2.Letopisa 31,10)

Danas, kao i u danima kralja Jezekije, Bog poštuje one koji Mu daju radosno. „Neka svako učini kako je odlučio u srcu, ne nerado ili na silu, jer Bog voli onoga ko radosno daje. A Bog vam može u izobilju iskazati svu svoju nezasluzenu dobrotu da uvek imate svega dovoljno i da vam još pretekne da biste činili svako dobro delo.“ (2.Korinćanima 9,7.8)

Ispravni stavovi nisu automatski. Čak i vernici koji vole Boga svim srcem svojim ponekada upadnu u loše navike kada dođe do darivanja. Upravo zato je apostol Pavle posvetio dva poglavlja u Novom (2.Korinćanima 8 i 9) kako bi pomogao hrišćanima u Korintu i pomogao im u pripremi njihovih srca za darivanje. Pavle je razumeo da ako dajemo Gospodu ispravno, moramo svoja srca dovedemo u red i spremnost za tako nešto.

Ne moramo na davanje gledati kao na vađenje zuba. Niko ne treba da iz nas izvlači novac, niti da isti dajemo kada nas propoved uplaši. Takvo darivanje ne proslavlja Boga, a ni nama ne donosi dobra. Zato nam je i rečeno: „A što se toga tiče, kažem: ko oskudno seje, oskudno će i žeti, a ko obilno seje, obilno će i žeti. Neka svako učini kako je odlučio u srcu, ne nerado ili na silu, jer

Bog voli onoga ko radosno daje.“ (2.Korinćanima 9,6.7)

Naša volja da dajemo je daleko značajnija od samog iznosa. Kao što 2.Korinćanima 8,12 govori: „Jer davanje je naročito dobrodošlo ako neko daje spremno. Od svakoga se očekuje da daje ono što ima, a ne ono što nema.“ Radije ću dati 1.000 dinara spremno i radosnog srca, nego 2.000 dinara a da gundam i žalim u srcu. Ne verujem da trebamo davati Bogu dok nas srce ne zaboli. Verujem da trebamo spremno davati, i da nam to pričinjava zadovoljstvo i radost jer znamo da će Bog upotrebiti naše darove tamo gde su najpotrebniji.

Na kraju, osvrnimo se na tri ključa spremnog davanja. Ako nismo sigurni kako da dajemo spremnog i radosnog srca, pogledajmo principe u 2.Korinćanima 8 i 9 koji nam mogu pomoći:

1. Naučimo *tajnu* Makedonaca. Prema apostolu Pavlu, oni su napredovali, i istakli su se u milosti davanja jer su *pre svega sebe dali Gospodu i nama, po Božijoj volji.* (2.Korinćanima 8,5) Rezultat? Iako su se suočavali sa nekoliko finansijskih poteškoća, njihovo darivanje je bilo toliko darežljivo da je Pavle bio nevoljan da prihvati. Morali su da ga mole da prihvati prilog. Čovek koji je prvo sebe dao Bogu u mogućnosti je da svoje darivanje na pravi način.
2. Kada pripremamo svoje darove i priloge, probudi svoju zahvalnost o tome šta je Gospod učinio za tebe. Podseti sebe da *milost našeg Gospoda Isusa Hrista: premda je bio bogat, radi vas je postao siromašan, da se vi obogatite njegovim siromaštvom.* (2.Korinćanima 8,9) Naš Bog je vredan našeg obožavanja. On je toliko dobar prema nama. Spasio nas je od greha, duhovne smrti i pakla kroz krvi Isusa. Blagoslovio nas je za

svu večnost u Hristu sa svakim blagoslovom koje nebo može ponuditi. Ako zaista iskreno razmotrimo sve što je On dao, bićemo revni da pokažemo svoju zahvalnost dajući maleni deo nazad Njemu.

3. Kada se pripremamo da dajemo, radujmo se Božijem obećanju. Ako smo radosni davaoci, Bog daje obećanje: „A Bog vam može u izobilju iskazati svu svoju nezasluženu dobrotu da uvek imate svega dovoljno i da vam još pretekne da biste činili svako dobro delo.“ (2.Korinćanima 9,8) Hvalimo Ga sa verom: „U svemu se obogaćujete za svaku vrstu velikodušnosti, koja zbog onoga što činimo podstiče ljude da zahvaljuju Bogu. Jer ta služba kojom se sakuplja pomoć ne treba samo da

podmiri potrebe svetih nego treba i da pruži podsticaj za mnogobrojne zahvale Bogu.“ (2.Korinćanima 9,11.12)

Takaž život Bog želi da imamo. On želi da svako od nas ima sve što nam je potrebno kako bismo imali dovoljno i na pretek. On želi da obilujemo u blagoslovima. Zar nam ta spoznaja ne uliva radost? Mogućnost da svojim darovima iskažemo svoju zahvalnost za sve što je On učinio za nas.

Razmisliomo o ovome sledeći put kada budemo odvajali svoje darove Gospodu. Proslavljajmo Njegovo obećanje o blagoslovima. Podsetimo sebe da zato što smo u Hristu Isusu, pripadamo Bogu. Zatim tada, dajmo spremnog srca i obožavajmo Ga.

GRIMIZNI CRV

---

*A ja sam samo crv, a ne čovek, ruglo ljudima i prezir narodu.
Psalam 22,6.*

Psalam 22 je zapisan nekoliko hiljada godina pre rođenja Isusa Hrista. Pa ipak, on oktriva detalje o njegovoj smrti i vaskrsenju, kao i drugih događaja koje ne pronalazimo u Davidovom životu. U ovom psalmu pronalazimo proročki uvid o Mesiji, Njegovom raspeću i vaskrsenju. Četiri evanđelja nam daju izveštaj o šest sati koje je Hristos proveo na krstu, kao i spošaljnje stvari koje su mu se dogodile. Psalam 22, takođe, pruža i uvid u Hristov um tokom tog perioda...šta je On iskusio tokom raspeća od trećeg do devetog sata (9ujutru do 3 poslepodne). Pogledajmo ovaj neverovatni psalam.

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? Zašto si daleko do spasenja mojega, od reči vapaja mojih? Bože moj, danju te zovem, a ti se ne odazivaš. Noću zovem, i ne sustajem.“ (Psalam 22,1.2)

U deveti sat (Marko 15,34) Isus je zavapio glasno svom Ocu reći ovog psalma. Nikada u potpunosti nećemo shvatiti šta je to značilo za Isusa da bude odvojen od Oca. To je nešto što je Isus jednostavno morao iskusiti. Ipak, tokom poslednja tri sata na krstu, gresi celokupnog

čovečanstva su izliveni na Hrista i on je postao proketa stvar. (2.Korinćanima 5,21) Celokupan gnev svetog i pravednog Boga bio je izliven na Sina Božijeg i Otac je povukao Svoje prisustvo od Sina. U vremenu odvojenosti, Isus je na glas izgovorio pitanje: Zašto? Zašto si me ostavi? Jedini odgovor glasio bi, zbog nas. Zbog tebe i mene. Kao čovek, bio je odvojen od Svog Oca...po prvi put,Bog je čutao i Njegova prisutnost se nije mogla iskustiti od strane Sina. Mi nikada nećemo saznati dubinu te razdvojenosti.

„A ti si svet. Obavijen si hvalam Izraelovim. U tebe su se uzdali očevi naši, uzdali su se i ti si ih izbavljao. Tebi su vapili i bili su spaseni, u tebe su se uzdali i nisu se osramotili.“ (Psalam 22,3-5)

U ovim stihovima, Hrist nam pokazuje put Života. Zapazite kako Hrist obznanjuje da je Bog svet i pravedan među svojim narodom. On sebe podseća da je Bog izbavio Izrael u prošlosti i da će to ponovo učiniti. Čineći to, On daje Bogu pravo da upravlja Njegovim koracima i odabere Njegov put, znajući da

Božiji karakter jeste apsolutno pravedan i vredan poverenja.

Primer toga vidimo u Getsemanskom vrtu, gde se Hristos molio Ocu: *Ako je moguće, neka me mimoiđe ova čaša, a ipak, ne kako ja želim, nego Tvoja volja neka je.* U Filipljanima 4,6-8, Pavle, prikovan lancima za zid, pokazuje svima nama kako preživeti, govoreći nam da ramišljamo o stvarima koje su istinite, pravedne, plemenite i čiste. (8.stih). Upravo je to Isus uradio, kao što Psalam 22 pokazuje. Podsećao je Sebe o vernosti i svetosti Očevoj u trenucima razdvojenosti. To je odlična poruka i nama danas, da u najtežim trenucima našega života, podsetimo sebe na Njegovo vodstvo i vernosti.

„A ja sam samo crv, a ne čovek. Ruglo ljudima i prezir narodu.“ (Psalam 22,6)

Vraćamo se na Hristovo iskustvo. Budući da je postao prokletstvo za nas, Sebe naziva crkvom. Veoma radikalna izjava...Sebe naziva najnižom formom života, crvom. Ali ne bilo kojim crvom. U pitanju je posebna vrsta – skerletna (*coccus ilicus*). U jevrejskom je reč *towla* i označava skerletnog crkva. Skerletni crv je predivna tipologija Gospoda Isusa u Njegovoj smrti. Da bi ovaj crv doneo novi život (da bi se razmnožio), on sebe prikaži na list, drvo, položi svoja jaja i uquine. Umirući, on luči skerlet po drvetu i po svojim mladima na kojima trajno ostaje ova boja. U ovom skerletnom crkvu, imamo sliku života koji dolazi iz smrti. Kao što je Isus voljno položio svoj život da bi mnogima doneo novi, tako i ovaj crv umire da bi mnogi živeli. U ovom procesu umiranja, crkv luči skerletnu boju, koja slikovito predstavlja Hristovo prolivanje krvi na krstu. Isus je bio čovek, ali ne bilo koji; začet po Svetom Duhu, rođen bez greha, savršeni čovek koji je ikada živeo na ovoj zemlji. Kada je došao u ovaj svet, On je rekao: „Zato, ulazeći u svet, on kaže: Žrtvu i prinos nisi hteo, nego si mi pripremio telo.“ (Jevrejima 10,5)

„Svi koji me vide, rugaju mi se. Podrugljivo usta otvaraju, odmahuju glavom i govore: Na Gospoda se oslonio. Neka ga on spase. Nega ga on izbavi, kad mu je tako drag.“ (Psalam 22,7.8) Ova dvastih oslikavaju konkretan napad na Isusov odnos sa Svojim Ocem; ispunjenje vidimo u Mateju 27,41-44: „Slično su mu se rugali i sveštenci glavari s pismoznalcima i starešinama, govoreć: Druge je spasao, a sebe ne može spasti. On je kralj Izraela. Neka sada siđe sa krsta i poverovaćemo u njega. Uzdao se u Boga, pa neka ga on sada izbavi ako mu je drag. Jer je rekao: Ja sam Božji Sin. Tako su mu se rugali i razbojnici koji su s njim bili raspeti na krst“. U lice ovog progona, uvek iznova Isus se mora vratiti i podsetiti Sebe istine kao što ćemo videti u stihovima 9 – 11.

„Jer ti si me izbavio iz utrobe majčine, ti si mi pouzdanje ulio još na grudima majke moje. Tebi sam od rođenja poveren, od utrobe majke moje ti si Bog moj. Ne budi daleko od mene, jer je nevolja blizu, jer drugoga pomoćnika nemam.“ (Psalam 22,9-11) Ovi stihovi nas podsećaju ponovo na jedinstveni odnos totalne zavisnosti koju je Isus imao sa Ocem, čak i u utrobi. Ovaj odnos je opisan u još jednom proročkom odlomku Knjige proroka Isaije 50,4-6: „Suvereni Gospod Bog dao mi je jezik poučenih, da znam šta da kažem umornome. Svakog jutro me budi, budi mi uši da ga slušam kao što slušaju oni koji se poučavaju. Suvereni Gospod Bog otvorio mi je uši, i ja se nisam bunio. Nisam se okrenuo na drugu stranu. Leđa sam podmetnuo onima koji su me udarali i obraze onima koji su mi čupali bradu. Lice svoje nisam zaklonio od uvreda i pljuvanja.“ Iako je Isus bio ravnopravan član Svete Trojice, postavši čovek, on je ostavio po strani sva svoja prava da živi i radi kao Bog. Ostavio je po strani svoje znanje i učio od Boga, Svog oca u savršenoj zavisnosti. Podsećajući se na taj odnos, Isus plače *ne udalji se od Mene, jer je nevolja blizu, nema nikoga da mi pomogne.*

„Opkolilo me je mnoštvo mladih bikova, okružili su me jaki bikovi sa Vasana. Na mene otvaraju usta svoja, kao lav koji plen kida i riče. Koa voda razlivam se. Razdvajaju se sve kosti moje. Srce moje kao vosak postaje, rastapa se duboko u meni. Sasušila se snaga moja kao komad grnčarije, i jezik mi se za nepce lepi. U prah smrtni ti me stavljaš. Jer psi su me opkolili, gomila zlikovaca orkužila me je. Kao lav navalili su na ruke moje i noge moje. Sve kosti svoj izbrojiti mogu. Oni gledaju, zure u mene. Haljine moje dele među sobom, i za odeću moju žreb bacaju. Ali ti, Gospode, ne budi daleko. Snago moja, u pomoć mi pohitaj. Dušu moju od mača izbavi. Dušu moju jeidnu od šape pasje. Spasi me od usta lavljih, usliši me i spasi od rogova bikova divljih.“ (Psalam 22,12-21) Ovi stihovi opisuju efekte raspeća. Pozicija u kojoj je Hrist visio na krstu zadavala je ogroman stres na telesne organe kao i na kosti. Otuda i Njegova izjava: *Razdvajaju se sve kosti moje. Srce moje kao vosak postaje, rastapa se duboko u meni.* I drugi efekti raspeća su ovde vidljivi – Gospodnja snaga je potpuno iscrpljena i ekstremna žeđ je uzrokovala da mu se jezik lepi za nepce.

Njegova izjava: *Jer su me psi opkolili* je interesantna. Prema jevrejskoj misli, *psi* je termin koji se odnosi na nejevreje (Matej 15,21-28). U kontekstu Psalma 22 to se odnosi na rimljane. Raspeće je bio rimski način pogubljenja, a ne jevrejski. David pišući hiljadu godina pre smrti Hrista, prorekao je metodu koja nije upražnjavana među Izraelcima.

Još jedno predivno proročanstvo koje je vidljivo u ovom psalmu tiče se Isusovih haljina. Ispunjenje ovog proročanstva je u Jovanu 19,23.24 gde čitamo da su vojnici podelili njegovu odeću na četiri dela, osim donje haljine....baš kao što je i prorečeno.

„Spasi me od usta lavljih, usliši me i spasi od rogova bikova divljih. Objaviću ime tvoje braći svojoj. Hvaliću te usred

mnošta okupljenog.“ (Psalam 22,21.22) Ovde vidimo promenu u psalmu. Stihovi 1-21 oslikavaju Hrista kao slugu koji pati, kao onoga koji je okružen zlima. Od 22 stiha imamo promenu perspektive. Imamo uskrlsi život i reči...*Uslišio si me...*

Kada je Hrist na krstu bio osuđen za grehe sveta, vapio je: *Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?* Ali Njegove poslednje reči su bile: *Oče, u Tvoje ruke, predajem Duh svoj,* pokazujući na taj način da se pobrinuo za greh, da je cena plaćena i da je odnos između Oca i Sina obnovljen...žrtva je prihvaćena. Stoga, u stihu 22 imamo reči: *Uslišio si me...objaviću ime tvoje.* Ovo je Hrist koji govori u vaskrslom životu; govori da će objaviti ime Njegovog Boga njegovoj braći. Sa time na umu, vreme je za pitanje..

Koje je to ime Božije Hrist objavio?

Nakon njegovog vaskrsenja, prva osoba kojoj se Isu pojavio bila je Marija (Jovan 20,16.17) i uputio ju je da ide do Njegove braće i rekao im da treba da se vaznese *Ocu Svome i Ocu vašem, Bogu mome, i Bogu vašem.* U ovom prvom susretu nakon vaskrsenja Isus je izjavio nešto novo o Bogu...On je Otac, i On je NAŠ Otac. U Starom zavetu, ovo nije poznato; Njegova pravednost, svetost, providenje i pravda je poznata kod svetih, ali lični aspekti Boga kao Oca mogu jedino biti spoznata i doživljena nakon vaskrsenja. Ovo je vidljivo i u Jevrejima poslanici poglavlje 2,9-13:

„Ali vidim Isusa, koji je učinjen malo manjim od anđela, krunisanog slavom i čašću jer je pretrpeo smrt, da bi time po Božjoj milosti okusio smrt za svakoga. Jer je dolikovalo onome radi koga je sve i preko koga je sve, da dovodeći mnoge sinove u slavu putem patnji učini savršenim Glavnog Zastupnika njihovog spasenja. Jer i onaj koji posvećuje i oni koje on posvećuje – svi su od istog oca. Zato se on ne stidi da ih zov braćom, kad kaže: Objaviću ime tvoje braći svojoj, usrd okupljenog mnoštva pesmom ću te

hvaliti. I još: Ja ću se u njega uzdati. I još: Evo, ja i deca koju mi je Gospod dao.“

Autor Jevrejima poslanice citira Psalam 22,22 pokazujući da Hrist govori kroz Psalam. Kontekst ovog odlomka u Jevrejima pokazuje Hrista kao čoveka, koji je okusio smrt da bi mogao dovesti mnoge duše u slavu.

U Jevrejima 2,11 imamo sledeće reči: „Jer i onaj koji posvećuje i oni koje on posvećuje – svi su od istog oca. Zato se on ne stidi da ih zove braćom.“ U Jovanu 17 Isus se molio da svi budemo jedno, kao što su Otac i Sin jedno. Stoga u Jevrejima 2,11 imamo Onoga koji posvećuje (Hrista) i one koji su posvećeni (verujući) oslikani kao jedna porodica. Kada je Gospod umro na krstu, ne samo da su naši gresi zakovani sa Njim već nas je Bog ujedinio sa Hristom u Njegovoj smrti, pokopu i vaskrsenju (Rimljanima 6). Postavljeni smo u vaskrsnom Hristu i voljeni smo kao sinovi zbog našeg zajedništva sa Isusom.

Isus više ne postavlja pitanja zašto je napušten. Bog je pomirio sve stvari na krstu i Isus slavi Svog Oca za velika dela koja je On učinio. Galatima 4,6.7: „A pošto ste sinovi, Bog je u naša srca poslao duh svog Sina i taj duh viče: Ava, Oče. Zato više nisi rob nego sin. A ako si sin, onda si i naslednih po Bogu.“ Ava znači tata. Imamo Hrista koji objavljuje vernicima da se pobrinuo za greh, da je Božiji pravedni karakter zadovoljen, i da smo opomenuti da se približimo Bogu kao našem Ocu.

„Vi koji se Boga bojite, hvalite ga. Svi koji ste potomstvo Jakovljevo, slavite ga. Budite u strahu pred njim, svi koji ste potomstvo Izraelovo. Jer on ne prezire patnju nevolnika, niti mu je ona mrska. Lice svoje nije od njega okrenuo, i kad je k njemu za pomoć zavapio, on ga je uslišio. Zbog dela tvojih hvaliču te usred velikog mnoštva okupljenog. Zavete svoje ispuniću pred onima koji se njega boje.“

(Psalam 22,23-25) U sred svoje patnje, Isus je patio: Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? U ovim stihovima, vidimo Oca koji je čuo njegov vapaj za pomoć. Iako je Otac morao da sakrije Svoje lice za neko vreme, Isusova žrtva nije prezrena već je prihvaćena od Oca kao savršena žrtva. Isus je ispunio svoje zavete...i On daje slavu Ocu među braćom.

„Krotki će jesti i nasitiće se; hvaliće Gospoda oni koji ga traže. Srca vaša neka večno žive. Svi krajevi zemaljski setiće se Gospoda i obratiće se njemu. I sva plemena iz svih naroda pokloniće se pred tobom. Jer Gospodu pripada vlast kraljevska, on nad narodima vlada. Svi bogati na zemlji ješće i pokloniće se. Pred njim će se pokloniti svi koji u prah silaze, i niko neće dušu svoju živom sačuvati. Potomstvo će njemu služiti. O Gospodu će se govoriti sledećem naraštaju. Doći će oni i pričaće o pravednosti njegovoj. Narodu koji će se roditi, govoreći da je On to učinio.“ (Psalam 22,26-31)

Ovi stihovi su mesijanski. Stihovi koji opisuju da će zemlja biti puna Slave Božije (stih 26). Svetsko ujedinjenje u obožavanju pravoga Boga (stih 27). Sam Gospod će suvereno vladati (stihovi 28 i 29) i poruka njegovog velikog otkupa prenosiće se sa generacije na generaciju (stihovi 30.31). Fantastično.

Psalam 22 je fantastičan Mesijanski psalam. On nije samo tačan prikaz Isusove patnje na krstu, već i otkrivenje slave Njegovog vaskrsenja. Počinje sa – Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? Ali završava sa pobedom...**Doći će oni i pričaće o pravednosti njegovoj...govoreći da je On to učinio. Amin.**

Petar Petrović

Naša bogoslužnja posvećena su isključivo Bogu i predstavljaju našu žrtvu i hvalu jedinom Gospodu. Nije nam cilj da se na njima zabavljamo, animiramo posetioce niti uzdižemo služitelje, već samo da damo čast i hvalu Svetoj Trojici, Jednom Bogu, jedinom koji to zaslužuje. Iz tog razloga, nemojte biti obeshrabreni ako nas ima malo. Gospod je rekao: 'Jer gde su dva ili tri sabrani u ime moje onde sam ja među njima.'

Pozivamo Vas da sa nama iskusite tradicionalno Anglikansko bogoslužnje i Biblijsko propovedanje.

Visegradska 23/1

Za dodatne informacije o službama kao i o proučavanju Svetoga pisma u parohijskom domu, kontaktirati: vlč. Petar Petrović (+381/0/612558056);

Email:

fr.petar@gmail.com

rec.srb@gmail.com

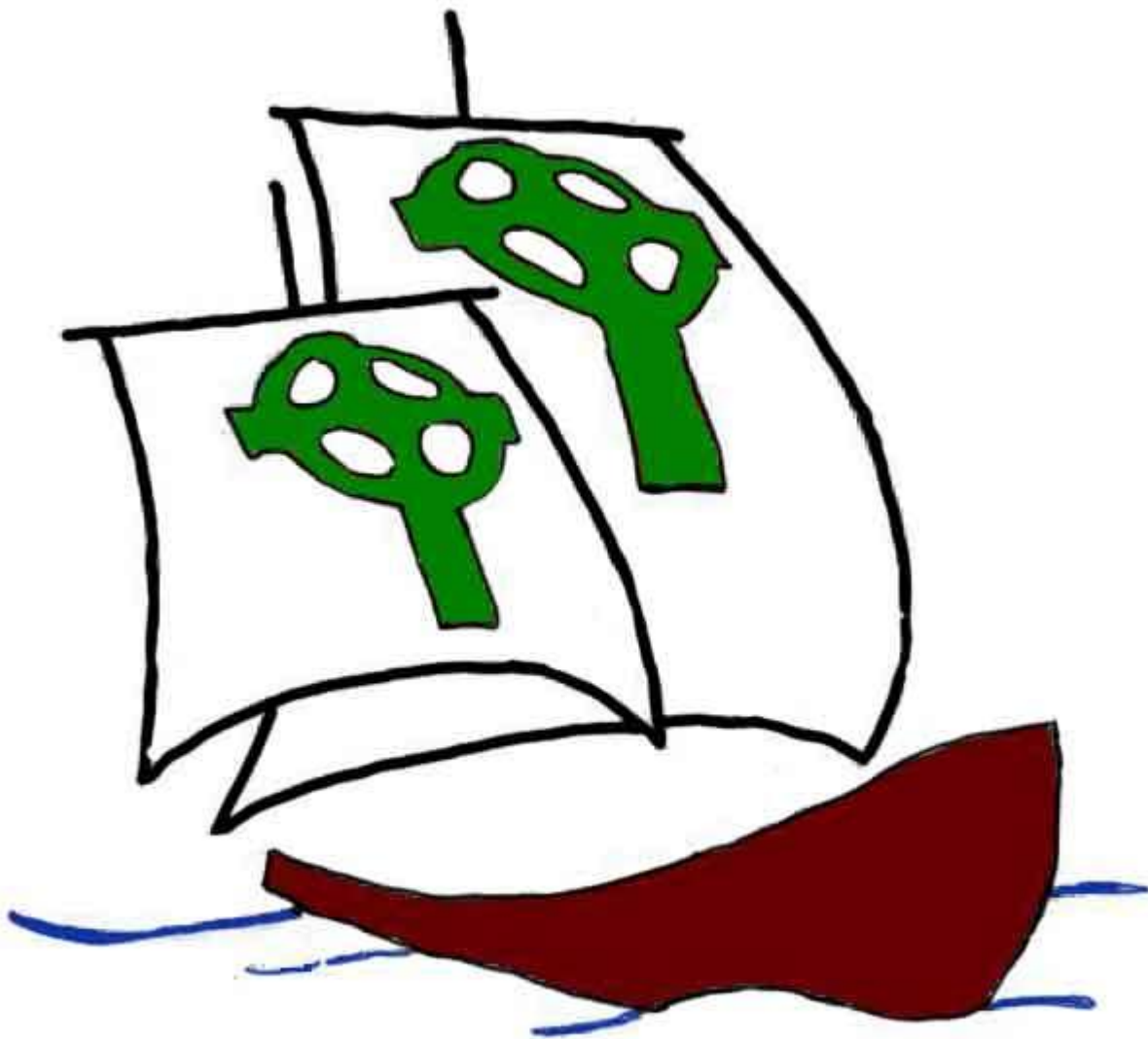

Raspored čitanja Psalama

DAN	JUTRO	VEČE
1	1,2,3,4,5	6,7,8
2	9,10,11	12,13,14
3	15,16,17	18
4	19,20,21	22,23
5	24,25,26	27,28,29
6	30,31	32,33,34
7	35,36	37
8	38,39,40	41,42,43
9	44,45,46	47,48,49
10	50,51,52	53,54,55
11	56,57,58	59,60,61
12	62,63,64	65,66,67
13	68	69,70
14	71,72	73,74
15	75,76,77	78
16	79,80,81	82,83,84,85
17	86,86,88	89
18	90,91,92	93,94
19	95,96,97	98,99,100,101
20	102,103	104
21	105	106
22	107	108,109
23	110,111,112,113	114,115
24	116,117,118	119,1-32
25	119,33-72	119,73-104
26	119,105-144	119,145-176
27	120,121,122,123,124,125	126,127,128,129,130,131
28	132,133,134,135	136,137,138
29	139,140,141	142,143
30	144,145,146	147,148,149,150

U februaru, psalmi se čitaju samo do 28 ili 29 u mesecu.

U januaru, martu, maju, julu, avgustu, oktobru i decembru, svi meseci koji imaju 31 dan, čitaju se psalmi od predhodnog dana.

„Jer Božja reč je živa i delotvorna, oštija je od svakog dvoseklog mača i prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misli i namere srca.“ (Jevrejima 4,12)

Crkva Sv.Trojice (REC/ACNA)
Višegradska 23
11000 Beograd, SRBIJA
www.anglican.rs

REFORMA - HERALD OF HOLY TRINITY REFORMED EPISCOPAL CHURCH